

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXIV | П'ЯТНИЦЯ, 9 ЛЮТОГО 2007 РОКУ | ЧИСЛО 6 | VOL. CXIV | FRIDAY, FEBRUARY 9, 2007 | No. 6

Казахстан – надійний партнер України

КИЇВ. – 2 лютого у Маріїнському палаці в Києві відбулася офіційна зустріч Президента України Віктора Ющенка з Президентом Казахстану Нурсултаном Назарбаєвим, який прибув до України з офіційною візитою. На початку зустрічі В. Ющенко наголосив, що в Україні дуже цінують двосторонні взаємини з Казахстаном і вважають їх стабільними та тісними. Зустріч у форматі „віч-на-віч" була четвертою за два минулі роки, що свідчить про надійні та динамічні взаємини країн.

За результатами українсько-казахстанських переговорів, які під головуванням Президентів України і Казахстану відбулися у Маріїнському палаці, підписано низку двосторонніх документів, зокрема плян дій на 2007–2008 роки, протокол про співробітництво щодо постачання казахстанської нафти в Україну та її транзит територією України, угоду між Львівською обласною державною адміністрацією України та акіматом Мангистауської области Республіки Казахстан про торговельно-економічне, науково-технічне і культурне співробітництво.

Президент України В. Ющенко і Президент Республіки Казахстан Н. Назарбаєв відкрили Рік Казахстану в Україні. На церемонії відкриття Року

Президент України Віктор Ющенко (праворуч) показує свою колекцію українських старожитностей Президентові Казахстану Нурсултанові Назарбаєву в будинку В. Ющенка в с. Безрадичі, Київська обл., 1 лютого.
Фото УНІАН

Казахстану в Національній опері України були присутні прем'єр-міністер України Віктор Янукович, голова Верховної Ради Олександер Мороз, члени уряду, народні депутати України, дружини президентів, офіційна делеґація Казахстану й інші офіційні особи двох країн.

У своєму виступі В. Ющенко висловив упевненість, що Рік Казахстану в Україні стане не просто символом, знаком взаємної уваги між двома країнами, а допоможе краще пізнати один одного і почати новий етап співпраці і партнерства між Україною і Казахстаном. Він висловив подяку казахському народові за увагу і пошану до великого українського поета Тараса Шевченка, нагадав, що в Казахстані проживає більш ніж півмільйонна українська діяспора. Україна, за словами В. Ющенка, високо цінує підтримку української громади казахською владою. Він відзначив, що українська діяспора в Казахстані має свої телепрограми, газету, а незабаром в Астані буде введено в дію український інформаційно-культурний центр.

Президент Казахстану Н. Назарбаєв почав свою промову українською мовою. Він розповів про свої студентські роки в Дніпродзержинську, де „пізнав силу духу і красу, силу відчуттів українського народу". Н. Назарбаєв нагадав, що в Казахстані українці є третьою за чисельністю національністю. Він зазначив, що з року в рік зростає авторитет України на міжнародній арені.

(Закінчення на стор. 3)

Т. Кузьо: „хто керує Україною?"

Відомий політолог, професор Університету Дж. Вашинґтона Тарас Кузьо опублікував на інтернет-сторінці Бі-Бі-Сі аналітичну оцінку відставки Бориса Тарасюка з посади міністра закордонних справ України. Подаємо її повністю з коментарями читачів цієї сторінки. На ст. 2 цього числа „Свободи" подано вістку про кандидатів на цю посаду.

1 лютого, 2007 року

Відставка Бориса Тарасюка надсилає чіткий сигнал як зовнішньому світові, так і для українських політиків. Боротьба за владу Віктора Ющенка та Віктора Януковича виходить у вирішальну стадію і перекидається у небезпечне поле контролі над силами безпеки.

Б. Тарасюка усунули на початку грудня, напередодні візити В. Януковича до США. Таке рішення антикризової коаліції було дивним тлом візити В. Януковича, ретельно відрежисованого його американськими піар-радниками. Очевидно, керівники антикризової коаліції, включно з самим В. Януковичем, не переймалися тим, як сприймуть у Вашинґтоні та на Заході це антиконституційне звільнення.

(Закінчення на стор. 3)

У Верховній Раді щось починається...

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У вівторок, 6 лютого, об 11-ій годині ранку в Києві мало відбутися урочисте відкриття третьої сесії Верховної Ради 5-го скликання, однак трибуна парляменту і президія виявилися заблокованими депутатами фракції БЮТ. Вони висунули категоричну вимогу, щоб ВР прийняла до першочергового розгляду три питання: долю газотранспортної системи України, вреґулювання норм платежів за комунальні послуги і підвищення обсягу платень і пенсій. Важливі всі три, однак, перше прямо пов'язане з експансіонізмом Росії як енерґетичної наддержави, яка свої природні ресурси намагається конвертувати у маштабний політичний вплив. Зокрема і особливо – на Україну.

Новий сплеск міжфракційних протистоянь в українському парляменті спричинила недавня заява (1 лютого) російського Президента Володимира Путіна, нібито Україна готова повернутися до ідеї створення спільного з Росією газотранспортного консорціюму, на таких умовах: Україна надає Росії право контролювати українську газотранспортну систему, а Росія Україні – право участи у видобутку газу з російських свердловин. В. Путін запевнив, що обидві сторони вже готують відповідну угоду і її буде обговорено на рівні обидвох президентів і обидвох прем'єрів.

Що це вийде на добре, відразу підтакнули український прем'єр В. Янукович і його міністер палива й енерґетики Юрій Бойко. Для „реґіоналів" такий розвиток справи – цілком логічний. Як пише в „Економічній правді" Ігор Луценко, „в Путіна і Януковича збігаються короткотривалі інтереси. У першого – контроля „Ґазпрому" над українською газотранспортною системою, яку будь-що треба запасти до кінця його президентства – як важливий компонент приватної енерґетичної імперії. У другого – максимально швидко отримати низьку ціну за газ на найближчі пару років, щоб в будь-який момент бути готовим до виборів. В цій ситуації можна підозрівати,

(Закінчення на стор. 3)

Депутати від фракції БЮТ прочитують 39-ту статтю Конституції України під час блькування трибуни парляменту і президії в Києві у вівторок, 6 лютого.
Фото УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Закон про Кабінет міністрів набув чинности

КИЇВ. – Після публікації в офіційних виданнях, закон про Кабінет міністрів набув чинности у п’ятницю, 2 лютого. Під документом стоїть підпис Олександра Мороза, датований 21 грудня. 1 лютого голова Верховної Ради заявив, що водночас з публікацією закону в парляменті зареєструють законопроєкт про внесення змін до закону про Кабінет міністрів. Закон дає прем’єр-міністрові більші повноваження у зовнішній політиці, обороні та інших галузях і робить його посаду впливовішою за президентську. Верховна Рада 12 січня подолала вето Президента на той закон, який суттєво послаблює повноваження Президента, але Віктор Ющенко його так і не підписав. Через тиждень Віктор Ющенко ще раз наклав вето на цей закон, пояснивши, що поданий на підпис документ відрізняється від тексту, який ухвалив парлямент. Натомість Секретаріят Президента заявив, що після публікації оскаржуватиме його в Конституційному суді. Закон про Кабінет міністрів підписав лише голова парляменту Олександер Мороз, який заявляв, що Верховна Рада діяла відповідно до Конституції. 29 січня текст закону був також опублікований на інтернет-сайті Верховної Ради. В. Ющенко назвав закон антиконституційним та зобов’язався оскаржувати його у Конституційному суді. (*ББС, Радіо „Свобода“*)

Подано кандидатуру на міністра закордонних справ

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко вніс до Верховної Ради подання про призначення Володимира Огризка міністром закордонних справ, повідомила 5 лютого прес-служба Президента України. Подання глави держави внесене до парляменту відповідно до Конституції України. Минулого тижня уряд підтримав пропозицію Президента призначити виконувачем обов’язки глави МЗС В. Огризка. Про це 31 січня повідомив прем’єр-міністер Віктор Янукович, відкриваючи засідання Кабміну. Першим завданням В. Огризка на цій посаді було підготування зустрічі з Трійкою Евросоюзу, яка відбулася 6 лютого. Таке доручення новому керівникові МЗС визначив прем’єр-міністер. 30 січня Борис Тарасюк написав заяву про звільнення. Причина - судова тяганина навколо леґітимности перебування його на посаді міністра закордонних справ. Уряд В. Януковича неодноразово звинувачував його в опозиційности до Кабміну. Президент прийняв резиґнацію Б. Тарасюка. Сам Б. Тарасюк запропонував на своє місце одного з кандидатів: Олександра Чалого, Костянтина Грищенка та В. Огризка. (*Радіо „Свобода“*).

Україну критикують за переслідування журналістів

ЛОНДОН. – Міжнародний комітет захисту журналістів критикує Україну за переслідування журналістів. Правозахисна організація „Комітет захисту журналістів“ вважає, що Україна втрачає здобутки Помаранчевої революції у сфері свободи преси. У висліді політичної боротьби після парляментських виборів 2006 року в Україні помітними стали прояви повернення репресивної тактики у ставленні до засобів масової інформації. Згідно з даними київського Інституту масової інформації, торік мали місце щонайменше 32 випадки побиття та погроз проти журналістів, тобто йдеться про подвоєння таких нападів в порівнянні з попереднім роком, повідомляє 5 лютого правозахисна організація „Комітет захисту журналістів“. Комітет стурбований посиленням тиску на журналістів, зокрема в реґіонах після виборів 2006 року. Ще до того, незважаючи на підписання Універсалу, прем’єр-міністер Віктор Янукович почав консолідацію своєї влади, призначивши низку авторитарних представників минулого режиму, пішов шляхом відновлення пострадянських норм влади, – мовиться у документі „Комітету захисту журналістів“. А торік у вересні представники Партії Реґіонів внесли на обговорення Верховної Ради новий законопроєкт, згідно з яким наклеп вважається карним злочином. „Комітет захисту журналістів“ у щорічному звіті також критикує українську юстицію за атмосферу секретности навколо суду, що розглядає справу про вбивство журналіста Георгія Ґонґадзе. (*Радіо „Свобода“*)

Розпочався Міжнародний тиждень НАТО

КИЇВ. – 5 лютого в Києві розпочався традиційний, вже сьомий за ліком, Міжнародний тиждень НАТО. В межах цього заходу представники Оборонного коледжу НАТО в Римі та незалежні експерти з питань безпеки та міжнародних взаємин прочитають курс лекцій для українських військових та цивільних слухачів. Головним завданням тижнів НАТО в Україні є збільшення рівня поінформованости фахівців щодо діяльности Альянсу, повідомив представник Оборонного коледжу НАТО в Римі Джанфранко Фортуна. Посилення політичної складової Північно-Атлантичного союзу останніми роками, за словами полковника, наклало свій відбиток і на програму нинішньої зустрічі: „Цього року ми маємо більшу кількість цивільних осіб, що беруть участь в інформаційних тижнях НАТО. Минулого року близько 90-95 відсотків слухачів були військовими. Цього року військові становитимуть 60 відсотків, а 40 відсотків - цивільні особи, які є представниками різних структур“, – зазначив Д. Фортуна. Головними темами лекцій мають стати ґльобальні виклики в галузі безпеки, діяльність НАТО, військова трансформація Альянсу та підсумки останньої Ризької зустрічі. Окрема лекція буде присвячена розвиткові партнерства НАТО з Росією. (*„Німецька хвиля“*)

Відкрилася експозиція, присвячена Голодоморові

ХАРКІВ. – У місті 5 лютого відкрилася експозиція „Розсекречена пам’ять“, на якій представлено донедавна закриті для громадськости документи часів Голодомору 1932-33 років. Напередодні відкриття виставки представники обласної адміністрації підтримали ідею спорудження в місті Меморіялу жертвам голоду. Експозиція діятиме в міській виставковій ґалереї „АВЕК“. До підготування виставки, яка подорожує містами України, у Харкові долучилися місцеві дослідники, які доповнили експозицію своїми матеріялами. Ще раніше історики запропонували спорудити у місті Меморіял жертвам голоду. Цю ідею підтримує Харківська обласна державна адміністрація. Про це „Німецькій хвилі“ повідомив заступник голови Облдержадміністрації Василь Третецький: „Я думаю, що ця виставка зверне увагу керівництва міста Харкова, і воно якомога скоріше вирішить питання про відведення землі для будівництва Музею голодомору і монументу, який має бути встановлений у Харкові“. В. Третецький відзначив відкритість управління СБУ в Харківській області, яке надало для нинішньої виставки унікальні документи. (*„Німецька хвиля“*)

Бойкотують фільми російською

КИЇВ. – П’ять тисяч осіб приєдналися до ініціятиви „Кіно-переклад“, яка полягає у бойкотуванні фільмів у кінотеатрах російською мовою, повідомив 5 лютого в програмі „Час“ на 5 каналі Анатолій Бондаренко – координатор громадської ініціятиви „Кіно-переклад“. „Ми і вся наша ініціятива виступаємо виключно за можливість вибору дивитися фільми в якісному українському перекладі. Ми не покладаємося на допомогу ззовні, зокрема на уряд, тому всі наші акції виключно економічні, щоб мотивувати власників будь-яких кінотеатрів: чи то у Львові, чи то у Донецьку, чи то в Одесі“, - зазначив він. Рівночасно зробив також заяву, що бойкотуватимуть залі кінотеатрів, які не показують фільми з українським перекладом. „Якщо така відмова від діялогу буде продовжуватись, ми серйозно задумались над тим, щоб закликати до бойкоту тих заль „Одеса-кіно“, які знаходяться в Києві“. Цього тижня набрав чинности меморандум, підписаний у січні між Міністерством культури і кінопрокатниками. Згідно з документом, до кінця року 50 відсотків стрічок мають бути озвучені, дубльовані або субтитровані українською. Дитячі фільми та мультиплікація мають перейти на державну мову у 100-відсотковому обсязі. Ці норми стосуються також і тих фільмів, що виходять на касетах та DVD. Виняток роблять для стрічок російського виробництва. (*Інститут Масової Інформації*)

В. Ющенко підписав закон про імперативний мандат

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 5 лютого підписав закон про імперативний мандат для депутатів місцевих рад. Він зазначив, що підписав цей закон, виходячи з того, що його підтримала велика кількість депутатів - 362 депутати. Водночас В. Ющенко зауважив, що не вважає цей закон демократичним. 12 січня Верховна Рада прийняла закон „Про внесення змін в деякі закони України про статус депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим і місцевих рад“, встановивши імперативний мандат для депутатів місцевого самоврядування. Законом передбачається, що депутат, який вийшов з фракції тієї політичної сили, від якої він був обраний, може позбутися мандату - за рішенням керівництва цієї партії або бльоку. Раніше голова парляменту Олександер Мороз заявив про те, що імперативний мандат захистить депутатів від можливого підкупу і тиску. (*„Кореспондент“*)

Міжнародні експерти визначатимуть якість освіти в Україні

КИЇВ. – Цього року Україна вперше візьме участь у міжнародному освітньому дослідженні за програмою TIMSS. Як повідомили 6 лютого в міністерстві освіти й науки України, експерти Міжнародної асоціяції з оцінки освітніх досягнень контролюватимуть знання українських школярів з математики та природничих наук. Висліди експерименту дозволять визначити якість освіти в Україні. Програма TIMSS – це найбільш маштабний міжнародний проєкт, який вже проводився у 67 країнах світу. Тепер до нього долучилася й Україна. Тут у дослідженні візьмуть участь понад чотири тисячі учнів середніх кляс з усіх реґіонів. Школярів перевірятимуть з предметів природничого циклу та математики. Міністер освіти і науки України Станіслав Ніколаєнко вважає, що цей міжнародний проєкт допоможе реформувати національну систему освіти та підвищити зацікавлення суспільства до точних наук. „Наступного року приблизно 65 відсотків дітей будуть складати математику. Ми повернемось в перспективі до обов’язкового іспиту з математики. Це здатність людини до абстрактного, логічного мислення. Це потрібно і робітникові, і селянинові, і підприємцеві“, - сказав С. Ніколаєнко. Міжнародне дослідження в Україні плянують розпочати в травні. (*„Німецька хвиля)“*

В. Ющенко призначив нового посла України у Білорусі

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко підписав указ про призначення Ігоря Ліхового Послом України в Республіці Білорусь. Указ було підписано 6 лютого. І. Ліховий до останнього призначення перебував на посаді керівника Служби з питань збереження національного культурного надбання Секретаріяту Президента України. З вересня 2005 року до листопада 2006 року був міністром культури і туризму України. (*Пресслужба Президента)*

Російський журналіст просить притулку в Україні

КИЇВ. – Журналіст російської „Нової газети“ Олександер Косвінцев 6 лютого попросив політичного притулку в Україні, повідомила прес-служба Львівської обласної ради з посиланням на самого журналіста, що перебуває зараз у Львові. Журналіст заявив прес-службі, що змушений був залишити територію РФ у зв’язку з переслідуванням з боку правоохоронних органів. „Це пов’язано з моїми розслідуваннями про злочинну діяльність кемеровського губернатора Амана Тулеєва“, – пояснив О. Косвінцев. Голова Львівської облради Мирослав Сеник висловив готовність зустрітися з російським журналістом і сприяти в одержанні політичного притулку. „Ми знаємо про дійсний стан справ зі свободою слова в Росії і тому готові допомогти російському журналістові“, - додав він. Як відомо, співробітником „Нової газети“ також була журналіст Ганна Політковська, яку вбили у Москві наприкінці 2006 року. (*„Українська правда“*)

Будуватимуть досконалі дороги

КИЇВ. – 2 лютого Державна служба автомобільних доріг України і Федеральне дорожне аґентство РФ підписали протокол про розвиток автобанів Москва-Київ і Москва-Симферопіль. Модернізація автобану Київ-Москва з боку України завершиться в 2008 році.

Автодорога Москва-Симферопіль буде включена до плянів будівництва на 2007-2008 років. З російської сторони реконструкція і модернізація дороги Київ-Москва буде проведена до Московської области, потім відбудеться реконструкція до Калузької і Брянської областей і після реконструкції це буде дорога першої категорії – автобан. Також проводитиметься реконструкція дороги Москва-Симферопіль. Дороги поки що не розглядаються як платні, оскільки немає альтернативних.

(*Кореспондент*)

Казахстан...

(Закінчення зі стор. 3)

Головною метою Року Казахстану в Україні, а також Року України в Казахстані, який буде оголошений в 2008 році, за словами Н.Назарбєва, є відкриття нових шляхів співпраці в усіх сферах, послідовне і взаємовигідне партнерство.

2 лютого Президент України В. Ющенко та Президент Казахстану Н. Назарбаєв взяли участь у форумі підприємців „Казахстан – Україна: нові можливості для підприємництва". У своєму виступі перед представниками ділових кіл В. Ющенко висловив переконання, що підписані між Україною та Казахстаном документи позитивно вплинуть на подальший розвиток двостороннього співробітництва. Н. Назарбаєв висловив сподівання, що результатами форуму стануть спільні взаємовигідні проєкти, нарощування взаємодії між діловими колами України та Казахстану та розширення двосторонньої співпраці.

Говорячи про напрямки подальшої співпраці, сторони відзначили космічну сферу, літакобудування, будівельну, військово-технічну індустрію.

Починаючи з першого кварталу 2007 року, Україна і Казахстан обмінюються відомчими експертними комісіями, які сприятимуть новому діялогові в сфері енерґетичних взаємин. Сторони домовилися створити робочу групу, яка вивчатиме і здійснюватиме можливості енерґетичного транспортного коридору, в тому числі проєкту нафтогону Одеса – Броди – Ґданськ. Учасники переговорів дійшли згоди, що в цьому році, як і було домовлено раніше, необхідно розпочати будівництво 52-кілометрового нафтогону, який з'єднає 154-ий кілометр нафтогону „Снігурівка – Одеса" з морським нафтовим терміналом „Південний" в Одесі. Ця гілка нафтогону дозволить казахстанським нафтотрейдерам отримати доступ до транспортних ресурсів України. Говорячи про взаємні інвестиційні проєкти, сторони відзначили можливу участь Казахстану в розбудові нафтового терміналу „Південний". Н. Назарбаєв підтвердив зацікавленість своєї країни у створенні нових потужностей на цьому терміналі. „Сферою спільних зусиль" В. Ющенко назвав також будівництво нового нафтопереробного підприємства.

Президент Казахстану, зі свого боку, відзначив, що на сьогодні в різні сфери української економіки вкладено близько 100 млн. долярів США казахстанських інвестицій. Говорячи про подальший розвиток інвестиційної співпраці, він зазначив: „Я думаю, наші інвестиції з задоволенням підуть у Київ, інші реґіони, і на інфраструктуру чорноморського побережжя, в сільське господарство і по всіх інших напрямках". Н. Назарбаєв також відзначив зацікавленість своєї країни у приході українських компаній на індустріяльний ринок Казахстану. Це насамперед стосується підприємств, які займаються будівельною індустрією, машинобудуванням, переробою сільськогосподарської продукції, використанням покладів нафти і газу.

Прес-служба Президента України

У Верховній...

(Закінчення зі стор. 1)

що існує реальна загроза енерґетичній безпеці України".

І певність, з якою В. Путін зробив дану заяву, і підтвердження з боку В. Януковича викликали гостру реакцію в Україні і чергове міжпартійне протистояння. Справді відповідальні люди в політиці дуже сумніваються в доцільності того консорціюму. Ідея залишається непроясненою в деталях, малозрозумілою щодо практичного здійснення і практичної двосторонньої вигоди. Зрозумівши, що натрапили на серйозний опір, „реґіонали" почали відхрещуватися від найтемніших аспектів ідеї консорціюму. Перший віцепрем'єр М. Азаров спробував заспокоїти депутатів, що своєї газотранспортної системи Україна нікому не віддасть, просто Київ і Москва „будуть спільно керувати нею".

На тему „спільности з Москвою" висловилися найповажніші українські експерти. Ось декілька думок. Директор Інституту ґльобальних стратегій Вадим Карасьов: „Пов'язуючи себе з Росією, Україна потрапить в енерґетичну пастку". Ільдар Газізуллін з Міжнародного центру перспективних досліджень: „Чи Україні взагалі потрібен дешевий газ? Я вважаю, що непотрібен, бо це своєрідний наркотик. Цієї залежности треба позбуватися, бо вона лише гальмує процес модернізації економіки".

Прем'єр В. Янукович, котрий все більше виказує вміння залишатися сухим, пробігаючи між краплинами дощу, елегантно киває в бік Президента В. Ющенка: мовляв, йдеться про попередні рішення комісії „Ющенко–Путін", так що роля Кабінету міністрів тут зводиться тільки до виконання доручення Президента України.

А тим часом фракція БЮТ висунула вимогу першим на сесії розглянути питання української газотранспортної системи і подала відповідний законопроєкт вже дещо в іншому статусі: напередодні, 5 лютого, відбулося організаційне злиття бютівців з нашоукраїнцями в єдину опозиційну силу у Верховній Раді. Їхня спільна заява в багатьох українських серцях напевно викличе нову хвилю ентузіязму:

Провідник БЮТ Юлія Тимошенко в сесійному залі Верховної Ради України в Києві у вівторок, 6 лютого. *Фото УНІАН*

„...Наша мета – спільно відстоювати ідеали та цінності, виборені українським народом у 2004 році - свободу, демократію, національну єдність, подолання корупції, справедливу соціяльну політику.

... Ми ніколи не підтримаємо прийняття змін до Конституції, що руйнують систему державного управління, ставлять під загрозу територіяльну цілісніть країни, деформують систему виконавчої влади або обмежують Конституційні повноваження Президента України...".

Загальна аура цього з'єднання двох опозиційних фракцій була такою сильною і впливовою, що за поданий фракцією БЮТ законопроєкт, який пропонував заборонити будь-які маніпуляції з газотранспортною системою України, подали голоси 408 депутатів Верховної Ради.

Подібне до того, що в парляменті починається новий рух, нові можливості.

П.Ч.

Т. Кузьо...

(Закінчення зі стор. 1)

Після звільнення Б. Тарасюка кілька разів у принизливий спосіб не допустили до засідань Кабінету міністрів. Найганебніший крок стався тиждень тому, коли уряд В. Януковича перекрив фінансування Міністерству закордонних справ. Такий крок був безпрецедентним в міжнародній практиці і ще більше завдав шкоди репутації України. Після цього західні провідники та посли задалися питанням: хто керує Україною?

Відставка Б. Тарасюка дає відповідь на це запитання: В. Янукович. Антикризова коаліція та В. Янукович отримали те, що хотіли. Це дуже нагадує зняття Б. Тарасюка в 2000 році. І тоді, і тепер його усунення було в інтересах Росії, не зацікавленої мати справу з впертим захисником євроінтеґраційного курсу України. Напередодні своєї поїздки до США В. Янукович відвідав Москву – без жодної координації з Міністерством закордонних справ. Невідомо, про що він там говорив за „водкою" та закусками.

Після відставки Б. Тарасюка зовнішня політика України знову повернеться з парадигму багатовекторности. Що означатиме постійне вагання та обман. І В. Янукович повернув у свій антураж артифакти кучмівської ери.

Яка ж доля В. Ющенка? Хоч йому бути в президентському кріслі ще два роки, вже зараз він – президент-„кривенька качечка". В США саме так називають президентів, популярність яких падає нижче позначки у 30 відс. В. Ющенкові знадобилося усього два роки, щоб його популярність впала до позначки 6-7 відс. Л. Кучмі знадобилося на це 7-8 років. Другий термін для В. Ющенка виключений. Його низька популярність – це прямий наслідок його нездатности боротися перед невпинним наступом Партії Реґіонів. Є лише „круглі столи", наступний – 14 лютого. Як сказали представники Юлії Тимошенко у Вашінґтоні, їхня присутність на цьому столі буде символічною: лише у вигляді серця, символа партії Юлії Тимошенко – адже в цей день святкують день закоханих. Якщо його бездіяльність триватиме, якщо він не розпустить парлямент, до вже до наступного циклу виборів 2009-2011 року Україна де-факто перетвориться на парляментську республіку.

Подумайте, як виглядає Україна лише після 5 місяців перебування В. Януковича при владі, і подумайте, якою вона буде через 50 місяців, коли відбудуться вибори.

Єдиною помилкою Б. Тарасюка було залишатися на чолі Руху, який слідував „Нашій Україні" і зайняв роль опозиціонера антикризовій коаліції. Навіть гопаком не обтанцювати парадокс, коли член уряду перебуває в опозиції до нього. Але це скоріше привід, аніж справжня причина цієї кризи.

Кількість туристів в Україні зросла

КИЇВ. — За 2006 рік Україну відвідали 18.9 млн. чужоземних громадян. У порівнянні з 2005 роком кількість туристів зросла на 7 відсотків, повідомив 31 січня голова Державної служби туризму і курортів Анатолій Пахля.

Структура в'їзного потоку виглядає в такий спосіб: країни СНД - 11.9 млн осіб (63 відсотки загального в'їзного потоку), країни ЕС - 6.3 млн осіб (33 відсотки), інші країни - 0.6 млн осіб (4 відсотки), зазначили в Державній службі туризму і курортів.

Кількість візитів громадян з країн СНД збільшилася на 9 відсотків. Найбільший приріст потоків забезпечений з сусідніх країн: з Росії на 380 тис. осіб, з Білорусі на 285.1 тис., з Молдови на 275 тис. Громадяни Росії складають 34 відсотки в'їзного потоку, Польщі - 21 відсоток, Молдови - 16 відсотків, Білорусі - 11 відсотків, Угорщини - 6 відсотків, Словаччини - 3 відсотки, Румунії - 2. 2 відсотки. Протягом 2006 року виїзний туристичний потік склав 16.9 млн осіб.

Структура виїзного турпотоку за країнами походження: країни СНД - 8.3 млн осіб (49 відсотків потоку), країни ЕС - 7.4 млн осіб (44 відсотки), інші країни - 1.1 млн осіб (7 відсотків).

(Кореспондент)

АМЕРИКА І СВІТ

Найстаріша газета перейшла на Інтернет-формат

СТОКГОЛЬМ, Швеція. – Найстаріша у світі газета перестала виходити в друкованому вигляді і цілком перейшла на Інтернет-формат. Шведська газета „Post-och Inrikes Tidningar" виходила з 1645 року і була заснована королевою Крістиною, повідомила 6 лютого, британська газета „The Guardian". „Ми думаємо, що це - культурне нещастя", - сказав Ганс Голм, який працював головним редактором „Post-och Inrikes Tidningar" протягом 20 років. Королева Крістіна використовувала видання для оповіщення всієї держави про свої рішення, для інформування громадян. Перші випуски газети нагадували брошури, їх доставляли кур'єри і вони ж зачитували їх на зборах городян. Сьогодні „Post-och Inrikes Tidningar" (дослівно: „Пошта і внутрішні новини") публікує урядові і юридичні документи, судові рішення, угоди між компаніями. Рішення про повний перехід видання на Інтернет-формат було прийнято в зв'язку з низькими тиражами (близько 1,000 примірників) - передбачається, що сайт залучить набагато більше відвідувачів. Видання належить Шведській академії, яка відома тим, що вручає Нобелівські нагороди. *(Інститут Масової Інформації).*

США: через Грузію можуть везти ядерні матеріяли

ТБІЛІСІ, Грузія. – США 2 лютого висловили занепокоєння тим, що небезпечні ядерні матеріяли можуть нелеґально перевозитися через бунтівні реґіони Грузії, які не контролюються грузинським урядом. Американський посол у Грузії Джон Тефт зробив цю заяву в той час, як США та Грузія підписали угоду, що має на меті протистояти ядерному перемитництву. Угоду підписали тиждень по тому, як стало відомо 24 січня, що один росіянин спробував продати в Грузії викрадений уран, придатний для виробництва ядерної зброї. Грузинський уряд вважає, що його країна стала прихистком для злочинців, які торгують зброєю і відмивають гроші, а також користуються територією Грузії, як транзитним маршрутом для перемитництва і торгівлі ядерними матеріялами з колишніх радянських підприємств, які можуть опинитися в руках войовничих угрупувань. Американський посол у Грузії Дж. Тефт закликав посилити зусилля для подолання проблеми. Але проблема в тому, що грузинський уряд не контролює деякі ділянки свого кордону з Росією, через одну з яких, як припускають, і було минулого року доставлено вилучений згодом уран. Ці кордони пролягають в межах бунтівних республік Абхазії та Південної Осетії, які наразі контролюють сепаратисти. *(ББС)*

„Заможні країни не борються з потеплінням'

РІО-ДЕ-ЖЕНЕЙРО, Бразилія. – Президент Бразилії Луїс Інасіо Лула да Сілва заявив , що розвинені країни не борються достатньою мірою з ґльобальним потеплінням.

Президент Лула і раніше звинувачував заможні країни у тому, що вони не досить працюють для захисту довкілля, однак, рідко його закиди лунали так прямо. У своїй промові 7 лютого в Ріо-де-Женейро він заявив, що заможні країни користуються подвійними стандартами у питаннях боротьби з ґльобальним потеплінням. Президент заявив, що західні уряди лише створюють протоколи, але насправді не роблять нічого для зменшення атмосферних викидів. З питання альтернативних видів пального президент Лула описав Бразилію, як світового провідника в цьому напрямку. Ця південно-американська країна є найбільшим у світі виробником етанолу, що отримують з цукрової тростини, Бразилія також має найбільшу кількість авт, що їздять на альтернативних видах пального. У промові в Ріо-де-Женейро Лула наголосив, що заможні країни не повинні повчати Бразилію, що робити з її власними тропічними лісами. Він додав, що Бразилія зменшила вирубування лісів на понад 50 відсотків за минулі три роки. І такий крок є гарним прикладом та лекцією для розвинутих держав. Напередодні під час конференції з захисту довкілля Генеральний секретар ООН Пан Кі-Мун заявив, що від ґльобального потепління найбільше постраждають бідні країни, які менш за все відповідальні за кліматичні зміни. *(ББС).*

Загинув соратник шиїтського провідника Моктади аль-Садри

БАГДАД, Ірак. – В Іраку 5 лютого вбили одного з найближчих соратників радикального шиїтського провідника Моктади аль-Садра. У заяві командування США мовиться, що Гадім аль-Гамадані, один з політичних провідників радикального ополчення „Військо Магді", керував викраденнями людей і нападами на американські та іракські війська. Його знищили в перебігу спільного рейду американських та іракських підрозділів в місті Бакуба. Також того ж дня в Багдаді понад 40 осіб загинуло і багато зазнало поранень при вибухах трьох автомобілів. Деінде в Іраку протягом дня повстанці вбили ще 42 особи. *(Радіо „Свобода").*

Президент Дж. Буш передав Конґресові бюджет на 2008 рік

ВАШІНҐТОН. – 5 лютого Президент Джордж Буш передав на розгляд контрольованого демократами Конґресу бюджет на 2008 рік. Документ містить майже три трильйони долярів асиґнувань і передбачає, серед іншого, збільшення військових видатків на 700 мільярдів долярів і одночасно зменшення видатків на охорону здоров'я і освіту. За словами Джорджа Буша, представлений ним проєкт відображає першочерговості нинішнього моменту – зокрема необхідність боротьби з тероризмом. Фінансовий рік у США починається в жовтні. Утім, велика частина розрахована на покриття війн в Іраку та Афганістані на наступні два з половиною роки. Президент Дж. Буш просить Конґрес виділити ще 250 мільярдів долярів на продовження збройних дій в Іраку та Афганістані у цьому році. Ця вимога, з якою кошти на війни з терором досягнуть пів трильйона долярів, надходить в час, коли Сенат щойно готується до бурхливих обговорень плянів Президента Дж. Буша вислати в Ірак додатково 22 тисячі американських вояків. Проєкт двопартійної резолюції засуджує плян про посилення збройного контингенту, але не забороняє фінансування цього кроку, що, як сказав прихильник президентського пляну сенатор-республіканець Джон МакКейн, є інтелектуальним шахрайством. Ставлення до пляну Президента наставило один проти одного навіть законодавців-республіканців, одним з яких є ветеран війни у В'єтнамі, сенатор Чак Геґел. За підтримкою Чака Геґела і ще ряду законодавців-республіканців демократи мають досить голосів, щоб провести незобов'язуючу резолюцію у Сенаті. Втім, до голосування може не дійти, оскільки республіканці погрожують провести процедуру „філібастер", тобто заблокувати резолюцію. *(„Голос Америки", Радіо „Свобода").*

Помер відомий письменник Сидні Шелдон

РАНЧО МІРАЖ, Каліф. – У США у віці 89 років 30 січня помер відомий письменник Сідні Шелдон. С. Шелдон помер від ускладнень після пневмонії в медичному центрі імені Ейзенгавера в Ранчо Міраж, Каліф. У момент смерти біля його ліжка були дружина Олександра і дочка Мері. С. Шелдон народився 11 лютого 1917 року в Чикаґо, Іл. Навчався у Північно-західньому університеті, служив у ВПС США, а в 1941 році вийшов у відставку. Початок 1940-их років для С. Шелдона був освітлений вогнями Бродвею: у співавторстві з Беном Робертсом він написав кілька сценаріїв для бродвейських постановок. У 1948 році отримав премію Оскара за сценарій спектаклю „Холостяк і шалене дівча", а в 1959 році - премію „Тоні" за сценарій мюзиклу „Руда". З 1963 року С. Шелдон почав писати сценарії телесеріялів, завдяки яким досяг неймовірної популярности. За „Шов Паті Дюк" (1963-1966) і „Мрія про Джені" (1967-1970) він отримав нагороди „Емі". Перший опублікований роман С. Шелдона - „Оголене обличчя" - в 1970 році приносить йому премію Едґара По. Подальші романи також відразу потрапляли до списків „бестселерів". За заслуги перед літературою і кінематографом С. Шелдон отримав іменну зірку на голівудській Алеї Слави. Його ім'я присутнє в Книзі рекордів Ґінеса: С. Шелдон - автор, який найбільше „перекладається" у світі. Сумарний тираж його романів перевалив за 275 мільйонів примірників. *(Інститут масової інформації, „Ню-Йорк Таймс")*

Сидней може перетворитися на пустелю

ЛОНДОН. – Новий звіт науковців в Австралії попереджає, що найбільше місто країни Сидней може стати непридатним для життя через кліматичні зміни. Звіт організації наукових і промислових досліджень країн Співдружности застерігає, що для того, аби Сидней залишався життєздатним, мешканці міста повинні протягом наступних 20 років наполовину зменшити споживання води. Звіт також попереджає, що внаслідок збільшення температури до 2070 року посуха загрожуватиме містові майже щороку, і це приведе до збільшення кількости лісових пожеж. Австралія та США - єдині розвинуті країни, що не підписали Кіотського протоколу, метою якого є зменшення виділення парникових ґазів, які, як вважають, є головною причиною ґльобального потепління. Сильні посухи в дев'яти з кожних десяти років, драматичне почастішання лісових пожеж, а також шторми здатні зруйнувати берегову лінію – такими будуть зміни в житті Сиднею до 2070 року, якщо не стримати кліматичних змін. Це місто з красивими пляжами і затоками часто подають як одне з найпривабливіших для життя на плянеті. Однак, учені попереджають, що через пів сторіччя життя в Сиднеї буде практично неможливим, якщо вже тепер не зменшити наполовину споживання води. Синоптики також прогнозують, що до 2070 року кількість опадів зменшиться на 40 відсотків, через що не лише бракуватиме води, а й удвічі почастішають випадки лісових пожеж. Сидней перетвориться на виснажене, випалене і непривабливе місто, на кшталт інших австралійських міст, що розташовані далеко в глибині континенту. Місцевий уряд, на замовлення якого складався цей звіт, забив на сполох. Прем'єр штату назвав цей сценарій похмурим, однак, таким, якому потрібно протистояти. (*ББС)*

Польща отримала офіційну ноту США

ВАРШАВА, Польща. – Польща одержала офіційну ноту США про можливе розміщення елементів системи протиракетної оборони (ПРО), повідомила 31 січня глава МЗС Польщі Анна Фотиґа. За словами польського міністра закордонних справ, зараз у Варшаві вивчають пропозицію Вашінгтону. Минулого тижня США заявили, що плянують розмістити до 2012 року системи протиракетної оборони в Чехії і Польщі для того, щоб збивати іранські ракети, здатні долітати до Східньої Европи. Реакція Москви на пляни США щодо розміщення елементів системи ПРО в Східній Европі була різко неґативною. *(УНІАН)*

Віліям Фалон – новий військовокомандувач США

ВАШІНҐТОН. – У Сенаті США 30 січня відбулися слухання у справі схвалення запропонаваної Президентом Джорджем Бушем кандидатури адмірала Віліяма Фалона на посаду командувача американських військових сил на Близькому Сході. Він керуватиме всіма військовими акціями у 27 країнах – від мису Горн в Африці до Середньої Азії, включно з Іраком та Афганістаном. Адмірал В. Фалон визнав перед законодавцями, що теперішня стратегія в Іраку не спрацьовує. Однак, він заявив, що ситуацію можна буде покращити. *(„Голос Америки")*

НА ТЕМИ ДНЯ

Що в слові і що за словом?

Жили-були професор і студент. Мешкали під одним дахом, в суміжних кімнатах. Студент, вертаючись з лекцій, роззувався і жбурляв черевиками об стіну. Кожного дня – те саме. У вченого вже виробився умовний рефлекс щодо тих двох бабахкань, й коли одного разу студент, в якому раптом пробудилася совість, кинув лише одного черевика, професор чекав-чекав, чекав-чекав, а тоді не витримав – пішов до свого сусіда: „Коли ви, юначе, нарешті грюкнете об стіну другий раз?".

Ось так і ми тепер очікуємо, коли ж то прем'єр-міністер Віктор Янукович знову ляпне щось невпопад, щось антипомаранчеве, антинатовське, щось таке, що видавало б його убогу олігархічно-донецько-евроазійську ментальність, недорозвинуту національну свідомість і типово малоросійське запобігання перед Москвою. А він як затявся – ані слова хибного. Навпаки – говорить виважено, надпартійно, до всієї України. Що з ним сталося? Зі Савла – Павло? Мабуть, ще ні, але й втіленням зла, як це було наприкінці 2004 року, він вже не сприймається. Навіть у Львові. От спробуймо нагніватися хоч би на цю політкоректність прем'єра: „Я був у Львові ще як голова Донецької обласної адміністрації, і вже й тоді не відчував розбіжностей між сходом і заходом України...". І не дав опозиційним львів'янам жодної підстави для виправдання антиянуковичівських гасел в руках пікетувальників: „Януковичу, тебе Путін прислав до Львова?" та „Ганьба п'ятій колоні – Реґіонам України!".

Ні, складність українського життя, зокрема політичного, не вміщається ні в які гасла. Коли головний „реґіонал" сказав недавно у Вашінґтоні, що українська політика належить не американцям і не росіянам, а тільки українцям, то хіба ця заява в'яжеться з логікою п'ятої колони?

„Янукович вчинив правильно – визнав свою поразку, прийняв нові умови і врешті переміг. Він показав свою гнучкість і свою життєздатність", – хвалить прем'єра директор російських і азійських програм Вашінґтонського інституту світової безпеки Микола Злобін. „Чудесне перетворення Януковича" – так називається коментар президента Атлантичної Ради США Фредеріка Кемпе в газеті німецьких ділових кіл „Handelsblatt". Це ж саме – Посол США в Україні Вільям Тейлор в інтерв'ю для Радіо „Свобода": „Багато людей спостерігали за цим прем'єром та цим урядом і дійшли висновку, що речі змінилися...".

Однак, постриваймо... Речі? Що, олігархи відмовилися від наміру захопити всю економічну і політичну владу в Україні? Чи, може, перший віце-прем'єр Азаров вивчив українську мову? Чи в прем'єра з гуманітарних питань Табачника раптом заболіло серце з приводу тяжкого становища української культури?

Не речі змінилися, а тільки слова – плідно попрацювали на перемогу Януковича в останніх парляментських виборах американські „іміджмейкери" Браян Крістіянсон, Філіп Ґріфін, Роберт Дол, успішно вчать його виголошувати „правильні" заяви Пол Манафорт і Рік Агерн – й уже мовби не той Янукович!

А направду це належить до парадоксів публічности. Борис Бахтеєв, один з найглибших київських аналітиків, пише про це: „Віктор Янукович виглядає добрим учнем на чужих помилках. Біда в одному – він таким лише виглядає. Відкритість його не так змальовує, як завуальовує реальність. Неправдивою вона є, маніпулятивною. Недобросовісна реклама – ось як це зветься юридичною мовою. Саме це якнайкраще продемонстрував його виступ, присвячений 100 дням роботи його Кабміну. Але поки його конкуренти продовжують грати хто у філософа, хто в дівчину з леґенди, хто в зосередженого й мовчазного мудреця, реальних суперників та опонентів прем'єр не має. Знаходити недоречності та суперечності у його переможних рапортах зможуть тільки ті, хто не належить до його прихильників. Переконати його прихильників у тому, що є для них кращий вибір, перетягнути їх на свій бік покищо нема кому. А до речі, пам'ятаєте, як два роки тому Партія Реґіонів звинувачувала Віктора Ющенка в тому, що він є ледве не аґентом ЦРУ? З тих пір часи змінилися, в Партії Реґіонів тепер – досвідчені американські наставники, які, напевне, розписують провідникам ПР, що сказати, як посміхнутися і як привітатися. Ледве не кожен крок. З іншого боку, ці самі вчителі працювали у США з кандидатами не лише до Конґресу, а й у президентське крісло. Чи може хтось заперечувати зв'язку американських „іміджмейкерів" з Білим Домом? То, може, саме в тому домі тепер розписують усі кроки Партії Реґіонів та „антикризової коаліції", і не лише „іміджеві", а й політичні? Може, саме тому зустрічі Януковича з керівниками США й відбувалися за суворо зачиненими дверима? Чи, може, він учив американців, як ґарантовано вигравати вибори?".

Перед кожною людиною Бог тримає відчиненими двері до внутрішнього переродження – і навіть для українських політиків не робить винятку, хоч вони вперто обернені спинами до тих дверей. Але як вже хтось поставить бодай ногу на поріг, то відразу матимемо якісь переконливі ознаки зміни. У випадку Януковича це мало б бути визнання Помаранчевої революції як всенародного руху до правди, до справедливости, до національного відродження України. Поки ж він, як і російський президент Путін, вважатиме цю революцію помилкою, довір'я свідомих українців до Януковича і його уряду неможливе.

Але у цьому ж причинному зв'язку перебуває й питання довір'я до Президента. В сьогоднішній ситуації Ющенко і Янукович подібні до двох паровозів, що тягнуть той самий поїзд в різних напрямках, і при цьому кожен „машиніст" вдає, що все йде якнайкраще.

П. Ч.

<u>*ЦИТАТА ТИЖНЯ*</u>

„Разом з поразкою помаранчевої команди ми втратили надії і на появу нарешті державної мовної політики в нашій країні для утвердження української мови як державної. В результаті ми бачимо, що у зформованій Верховній Раді переважають, фактично, люди, дуже далекі від національних інтересів, і саме вони зформували відповідний уряд. Все ж таки у нас починається виразно формування громадянського суспільства, відбувається самоорганізація, в тім числі і в питанні захисту української мови".

Д-р Лариса Масенко
Завідувач катедри української мови Національного університету „Києво-Могилянська академія"

Урочисте передання Вірчих грамот

ОТАВА. – 30 січня офіційній резиденції генерал-губернатора Канади Міхель Жа відбулося урочисте передання Вірчих грамот Послом України в Канаді Ігорем Осташем. В урочистостях взяли участь дружина Посла Марина і син Данило та дипломати з Посольства України. З парляментаристів були присутні сенаторка Рейнел Андрейчук та депутати Пітер Ґолдрінґ і Кен Бошкоф. Українсько-канадську громаду представляли президент Конґресу українців Канади Орися Сушко та заступник президента СКУ Євген Чолій. На фото: Посол Ігор Осташ і генерал-губернатор Міхель Жа.

Юлія Войчишин

Корпорація „Виклик тисячоліття" допомагатиме Україні

У 2006 році Україна була обрана до групи країн, які мають право взяти участь у спеціяльній програмі американської державної корпорації „Millennium Challenge" – „Виклик тисячоліття". Це дає їй право отримати ґранти на проєкти економічного розвитку. Про цю програму розповів тележурналістові „Голосу Америки" Андрієві Годованцю віце-президент корпорації д-р Іван Гевко.

– Що являє собою корпорація?

– Корпорація „Виклик тисячоліття" – це американська державна установа, яка була створена два роки тому для надання фінансової допомоги країнам, які входять у групу країн з низькими доходами. Нашою метою є зменшити убогість шляхом тривалого економічного розвитку. Ми працюємо з тими країнами, уряди яких сприяють економічним та політичним свободам і фінансують охорону здоров'я та освіту. Україна була вибрана до нашої програми.

– Про які саме програми економічного розвитку може йти мова?

– Це сама Україна вибирає. Україна може сама прийти до нас зі своїми пропозиціями.

– Чим інвестиційні проєкти корпорації відрізняються від проєктів наших допомогових організацій?

– Найперше тим, що Україна саме вибирає проєкти, які хоче здійснити. По-друге, це гроші, які Україна не мусить нам повертати, а по-третє, що Україна є тепер членом корпорації, то ж вона в кожному наступному році буде продовжувати добрі висліди. Але ці гроші не є ґарантовані. На початку ми маємо отримати добрі пропозиції від України. Потім Україна має виконувати всі приписи тієї угоди, яку ми складаємо з Україною, всі обов'язки. Якщо ми побачимо, що Україна не дотримується умов, то зможемо припинити виконання цієї програми. Ми підписуємо угоду на 5 років і поступово гроші виділяємо.

Д-р Іван Гевко

– Чи може Україна дістати цю допомогу?

– Я думаю, так. Україна мусить докласти багато зусиль в процес підготування проєкту, якого ми очікуємо. Я переконаний, що ми матимемо добру і серйозну програму з Україною.

17-22 січня 2007 року д-р Іван Гевко перебував з місією корпорації „Виклик тисячоліття" в Україні, де зустрівся з Президентом Віктором Ющенком, прем'єр-міністром Віктором Януковичем, головою Верховної Ради Олександром Морозом, депутатами різних фракцій, головними підприємцями, з групою чужоземних інвесторів, різними громадськими установами та з пресою. Мета зустрічей – пояснити, як працюють механізми корпорації „Виклик тисячоліття" та які є можливості для України включатися в цю програму. Перший день візити припав на Донецьк, де Іван Гевко зустрівся з представниками влади, підприємництва та журналістами і пояснив присутнім програму дій корпорації.

Ніна Василькевич

Листи з України

Щодня пошта доставляє до редакції „Свободи“ чимало листів. За рік їх набирається близько двох тисяч. І серед них відчутне число посідають листи з України. Тим часом редактори пам’ятають порівняно недавні часи, коли лист з України був рідкісною подією. Переважно до редакції читачі пересилали приватні листи, і в газеті була рубрика „Хоча лист й приватний“. Тепер ситуація докорінно змінилася. „Свободу“ мешканці незалежної України сприймають не як чуже заокеанське видання, з яким небезпечно спілкуватися, а як свою газету, до якої можна написати не тільки про місцеві новини, а й поскаржитися на особисту недолю, життєві негаразди, висловити критичні зауваження на адресу влади, запропонувати щось цікаве.

Водночас зміст і характер листів з України теж змінюється. В перші роки незалежности переважали прохання про допомогу. І це було цілком зрозуміло: будь-яка соціяльна перебудова в суспільстві викликає негаразди, котрі особливо важко пережити старшим віком, хворим, самітнім. Розпад СССР призвів не тільки до порушення звичного ритму життя, а й до шаленої інфляції, втрати заощаджень, збіднення споживчого ринку. Не всі з цих прохань з’являлися на сторінках газети: американське законодавство дозволяє займатися благодійністю тільки уповноваженим до цього організаціям чи товариствам. Але „Свобода“ стала тим осередком, який реґулював потік листів-прохань, скеровуючи їх до ЗУАДКу, комітетів допомоги, церковних громад. Надавав допомогу і видавець газети – Український Народний Союз. Останнім часом листів-прохань стало менше. Благодійні організації створили канали постійного зв’язку, особливо щодо навчальних закладів, сиротинців, лікарень.

Тепер прохання про допомогу стосуються переважно не приватного життя, а будівництва церков, видавничої справи. Але цікаво, що серед авторів прохань визначилися, так би мовити, „професійні прохачі“. Деякі просять вислати пакунок, тому що сусіди вже отримали. Але є й такі, що просять, тому що легше випросити у когось, ніж самому заробити. Дивують листи з проханнями вислати кожушки для дорослих доньок, котрі чомусь нудьгують вдома замість того, щоб зайнятися корисною працею. Було прохання до закордонних українців переказати на інвалютний рахунок прохача по 50 долярів, щоб він міг купити собі хліба (скільки ж того хліба споживає прохач?). Можна поставитися до таких листів скептично, але за ними стоїть приховане соціяльне явище: чимало мешканців України втратили підприємливість, забули, що працю дають не тільки державні чи кооперативні установи, що існують ремесла, мистецтва, навіть платні послуги сусідам. Заробити можна, коли є бажання...

Усе ж останнім часом побільшало листів з розповідями про успіхи підприємливих людей, об’єднань, початок ряду добрих справ, до яких звикли в Америці. Таким листам редакція надає безумовної переваги. Заохочуйте своїх приятелів і знайомих писати про новини такого роду, пересилайте до „Свободи“ приватні листи, у яких йдеться про позитивні зміни у настроях людей і їхньому практичному житті. Це стане нашим спільним внеском у перебудову свідомости і життя людей в Україні.

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Пам'ятаймо про Україну!

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040, e-mail: adsukrpubl@att.net

Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042, e-mail: ukrsubscr@att.net

Нове призначення в структурі УНСоюзу

Рома Гадзевич

Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу з радістю повідомляє нашу громаду про призначення Роми Сохан-Гадзевич головним редактором обидвох видань УНСоюзу – „Свободи“ і „The Ukrainian Weekly“.

Рома Гадзевич від травня 1980 року очолювала редакцію тижневика „The Ukrainian Weekly“. Під її керівництвом англомовний тижневик став авторитетним, об’єктивним і поважаним у громаді джерелом інформацій про Україну і українські проблеми. Цим надійним джерелом широко користуються студенти, вчені, підприємці та члени Конґресу США. „The Ukrainian Weekly“ залишається головним засобом комунікації, віддзеркалюючи всі події в житті українських громад світу.

Р. Гадзевич стала членом редакторського колективу „The Ukrainian Weekly“ в 1977 році і займала становища помічника редактора, співредактора, редактора і головного редактора. Вона має ступінь бакалавра в журналістиці і психології з Нюйоркського університету, а також ступінь маґістра з ділянки журналістики.

Ми бажаємо Ромі Газдевич успіхів на цій новій для неї посаді і просимо наших читачів та громаду разом з нами привітати її.

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Від редакції:

Як уже повідомлено читачів „Свободи“ (8 грудня 2006 р.), Український Народний Союз, через фінансові труднощі у видавничій ділянці, вирішив з’єднати посади двох головних редакторів тижневиків УНСоюзу – „Свободи“ і „The Ukrainian Weekly“. Саме з цих причин 1 грудня 2006 головний редактор „Свободи“ Ірена Яросевич закінчила свою працю в редакції „Свободи“. УНСоюз висловив щиросердечну подяку І. Яросевич за її професійну діяльність і за її відданість УНСоюзові протягом шести років на посаді головного редактора. Ред. І. Яросевич попрощалась з колеґами в редакціях обох газет і усіма читачами „Свободи“ та висловила усім свою глибоку вдячність за розуміння і самовіддану підтримку.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вагомий внесок „Свободи"

Щиросердно дякуємо часописові „Свобода" за випуск, в якому було висвітлено події щодо передання в Україну раритетів Тараса Шевченка, які були переміщені під час Другої світової війни до США і зберігалися в Українській Вільній Академії Наук.

Більш ніж за сто років існування часопис зробив вагомий внесок у духовну скарбницю українського народу неповторними зразками друкованого слова. Його значення полягає не лише в історичному контексті, а насамперед – у дії на майбутнє, у нашій готовності разом працювати для зміцнення в Україні принципів демократії і свободи, розвитку єдиного гуманітарного та інформаційного простору.

Переконаний, що і надалі високий професіоналізм, компетентність та ініціятивність працівників видання служитимуть справі державотворення та національного самоусвідомлення, піднесення найкращих традицій українства.

Павло Білаш,
заступник голови
Державної служби контролі за переміщенням

Біля Торгсину в Миргороді

Я прочитала в „Свободі" від 28 січня статтю О. Кадоші і В. Гонського „Торгсини як знаряддя Голодомору" і хочу підтвердити, що була свідком цього злочину. Сама я з широких степів Полтавщини, з села Малі Сорочинці Миргородського району. Мій дід Михайло Деркач був землевласником, мав хутір. У 1929 році, коли почалося знищення трударів землі, яку вони так любили і тяжко на ній працювали, мій дід і батько були засуджені до ув'язнення в Сибіру і на Камчатці. Нас вивезли в Архангельськ, але з допомогою добрих людей мама з нами (троє дітей) врятувалися звідти і переживала голод в Миргороді.

Маючи 12–13 років я стала свідком Голодомору. Йдучи до школи, перед базарною площею, на старих крамницях – на піддашках, кожний ранок лежали трупи чоловіків, жінок і дітей, які прийшли з села, щоб щось виміняти з харчів, і вмирали, а рано підїжджала підвода і забирали ті трупи, а навіть пlivих, і вивозили за місто, де були викопані глибокі ями. Я і мама йшли до села. Вийшли з міста десь один кілометр, аж назустріч їде мій кузин, великим возом, яким збирали трупи, а з ним – другий чоловік. Мама до нього привіталася і питає: „Що ти тут робиш?" А він каже: „Піди подивися, оце відвезли мучеників. Ти піди, а Катя нехай не йде". Та я побігла першою. Вже майже повна яма була трупів, а зверху дівчинка махала ручками і ворушила ротиком. Я здригнулася, мама перехрестилася і ми пішли до села.

Дорогою я ще бачила напівживих і мертвих, що не дійшли до міста. А Торгсин був в Миргороді, на розі вул. Гоголівської. Там була охорона, на вітринах було дещо показане. Моя мама там виміняла за срібло борошна, гречаної каші, а ще ми мали їжаків, бо ми жили понад берегом і мама їх ловила і готувала нам їжу. Так ми не повмирали і вижили. Тато був на засланні. Мій дядько був арештований, допитували його за золото, але випустили, бо вони золота не мали.

Катерина Черняк,
Орланд Парк, Іл.

Компенсація за браконьєрство?

В Україні загинув апологет федералізму Євген Кушнарьов. Загинув не на робочому місці, не по дорозі до праці чи з праці, а на гулянці із зброєю в руках. Простій людині за нашими законами навіть страхову суму не виплатили б. А якби людина залишилась живою, то її травма не вважалась би виробничою. А сім'ї Кушнарьова з державного бюджету мають виділити мільйони гривень. Отак олігархи і далі обдирають знедолених. Тепер відбирають одну-єдину пільгу – право на безкоштовний проїзд.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Від редакції. *За постановою Кабінету міністрів України страхове відшкодування у випадку загибелі народного депутата виплачуються його спадкоємцям у розмірі десятирічного грошового забезпечення народного депутата. Платня Є. Кушнарьова складала близько 20 тис. грн. на місяць. У перерахуванні на 10-річний термін виходить близько 2,5 млн. грн. Однак, у забезпеченевій компанії „Оранта" 22 січня заявили, що в них немає ніяких підстав для виплати такого відшкодування оскільки „Оранта" не має договірних взаємин з парляментом, тобто не має підстав для виплати компенсації родині Кушнарьова.*

Президент „Оранти" Олександер Завада уточнив: „Страхування – це коли ми взяли 1 гривню, а виплатили мільйон. А тут – державне страхування: уся сума має бути передбачена в бюджеті. Будь-яке рішення, як і одержання родиною Кушнарьова 2,5 млн. грн., залишається за Верховною Радою".

У Комітеті Верховної Ради з питань регляменту і депутатської етики пояснили, що бюджетні кошти на страхування народних депутатів були зменшені. „На 2007 рік на ці потреби була закладена сума на страхування двох народних депутатів на випадок смерти і двох депутатів на випадок інвалідности", – сказав член комітету Олег Ляшко.

Не виключено, що компенсацію усе ж буде виплачено. Але в будь-якому випадку важко не погодитися з Клавдією Мірецькою у тому, що Є. Кушнарьов загинув аж ніяк не при виконанні своїх депутатських обов'язків в службі Україні.

Церковні фрески – це надбання України

У пресі з'явилося повідомлення про те, що у київській Кирилівській церкві за вказівкою Московського патріярхату зафарбовано старовинні фрески. Мій чоловік нагадав мені, як світ обурювався і ми, українці, також, коли Талібан знищив античну статую Будди. Він спитав мене, яка, на мою думку, є різниця між Московським патріярхатом, який наказав забілити, замазати найстаріші фрески в Кирилівській церкві і нецивілізованими примітивами з Талібану?

Фрески, на думку Московського патріярхату, не відповідають догмам Московської церкви! То яким чином Московська церква може так легко розпоряджатись в Україні? А де ж Українські Церкви – Православна чи Греко-Католицька? А де ж уряд України? Де українські патріоти-політики, Президент? Мовчать?! Як раніше це робилося, так і тепер, нічого не змінилося!

Катерина Кричевська-Росандіч,
Мавнтен В'ю, Каліф.

Допомагаємо вивчити державну мову...

В Херсоні вперше в Україні відбувся незалежний конкурс серед державних службовців області на незнання державної мови. Конкурс проходив наприкінці 2006 року, без патронату Президента та без підтримки будь-якої політичної партії чи бльоку.

Незалежне жюрі з активу „Молодої Просвіти" провело ретельну перевірку офіційних виступів на конференціях, зборах, відкриттях виставок та в органах ЗМІ, а також дослідило, якою мовою приймають громадян державні службовці Херсонської області.

Третє місце конкурсу посів заступник голови Херсонської Обласної державної адміністрації з економічних питань Андрій Граділь, який не лише в повсякденному спілкуванні з підлеглими користується недержавною мовою, але навіть вітав Анатолія Кичинського, вдостоєного Національної нагороди імені Тараса Шевченка, в присутності голови Національного Комітету Романа Лубківського і всього культурологічного цвіту Херсонщини, виключно недержавною мовою. Тож він отримав від молодопросвітян російсько-український словник термінологічної лексики.

Друге місце посіла директор Обласного Центру народної творчости Світлана Аляб'єва, які також тяжко опанувати державну мову. Тож їй вручили Абетку.

Перше місце посів найбільший пропаґандист „Херсонского регионального русского языка", голова Херсонської обласної ради Володимир Дємьохін, який інколи демонстрував своє істинне володіння державною мовою, проте за кількісними показниками у виступах та за активністю у впровадженні антиконституційної „реґіональної" мови рівних йому в області немає. Отож він нині нагороджений „Букввариком".

Олег Олексюк,
Херсон

Богданові Казанівському – на 91-річчя

Богдан Казанівський з юнацьких років пов'язав своє життя з ідеєю боротьби за Українську державу. Найкращі молоді роки просидів у польській в'язниці. З приходом „визволителів" на західні українські землі у вересні 1939 року довго бути на свободі теж не довелося. Вже в січні 1940 року НКВД запроторив його до тюрми у Львові. Зламати його не вдалося. Він вижив. Вдруге вже вийшла друком у Львові книжка його споминів „Шляхом леґенди" про важкі часи боротьби в роки Другої світової війни.

Богданові Казанівському 3 лютого виповнився 91 рік. Схиляю перед ним свою, теж посріблену, голову і шлю свій вітальний вірш.

Вас не зламали і в катівнях
Мастей всіляких вороги.
І Край тепер наш є вже вільним,
Йому сплатили всі борги.
З пожертв віддали найдорожче –
Своє життя, посвяту й дух.
А на жертовнику ще й досі
Горить вогонь, і вирує рух.
Складаю Вам уклін доземний,
Що Ви без користи й хвали
В жорстокий час, лихий, буремний,
Тернистим шляхом вперто йшли.
Вибоїни, ритвини, зломи
На нім траплялися не раз.
Долали звали й буреломи,
Бороли волю і для нас.
Вона прийшла, і пісня лине,
І містом Лева Ви пройшлись.
І знов в Краю цвіте калина
Й лепеха пахне, як колись.
„Шляхом леґенди" прочитають,
Герої в згадці оживуть.
Знов „Ще не вмерла"...
заспівають,
Вас добрим словом пом'януть.

Федір Швець,
Розвіл, Каліф.

Про українські телевізійні програми

На сторінках „Свободи" було повідомлення про те, що українські телепрограми будуть транслюватись виключно українською мовою, без російських домішок.

Але фактично воно так не є. Приблизно 90 відс. програм, які ми дивимось на телевізії, транслюються з України російською мовою і лише 10 відс. програм – українською мовою. Ми чуємо ту мову, яка нам українцям, спричинила великої шкоди різними політичними репресіями (Геноцид-Голодомор, Чорнобиль, Биківня, Вінниця, Крути, масові депортації до Колими, Сахаліну і т. д.), а тепер ми чуємо цю мову з столиці України – Києва.

Іван П. Філімончук,
Гілсборо, Н. Дж.

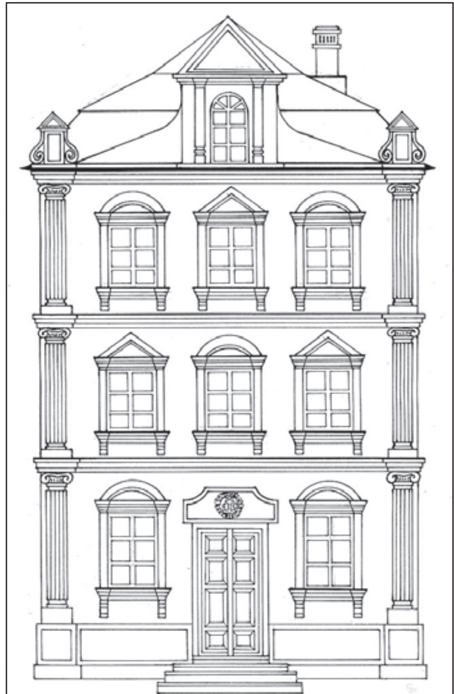
Нові археологічні знахідки в Батурині

Д-р Володимир Мезенцев

Минулого літа канадсько-українська експедиція продовжила розкопки у Батурині Чернігівської области. З 2001 р. цей археологічний проєкт спонзорує Канадський інститут українських студій (Програма дослідження східньої України ім. Ковальських, Меморіяльний фонд ім. Марусі Онищук та Іванки Харук), НТШ в Америці (Фонд ім. Юрія Кузева) та Понтифікальний інститут середньовічних студій (ПІСС) Торонтського університету. Дослідження в Батурині минулого року підтримали дотаціями Фонд українських студій (Гарвардський університет), Фундація „Прометей", кредитова спілка „Будучність" (Торонто) та Фонд „Поміч Україні" (Монреаль). Дуже дякуємо також всім українським компаніям і численним приватним жертводавцям у США та Канаді за їх щедру щорічну допомогу проєктові. Відомий історик Гетьманщини і директор КІУС проф. Зенон Когут та голова НТШ-А д-р Орест Попович є патронами і науковими дорадниками Батуринського проєкту. На жаль, у 2006 р. експедиція не отримала коштів від Благодійного фонду „Гетьманська столиця" в Україні, який лише один раз надав дотацію на розкопки міста позаминулого року.

У розкопках 2006 р. брало участь близько 120 студентів і науковців з університетів, дослідних інститутів та музеїв-заповідників Києва, Чернігова, Ніжина, Глухова, Рівного, Батурина та університету м. Грац в Австрії. Експедицією керує д-р Володимир Коваленко (Чернігівський університет). Канадські історики д-р Володимир Мезенцев (Торонтський університет, КІУС) та проф. Мартін Дімнік (ПІСС) беруть участь у дослідах в Батурині і публікації матеріялів розкопок.

У 1669 році Батурин став столицею козацько-гетьманської держави і динамічно розвивався особливо за правління видатного гетьмана Івана Мазепи (1687-1709 рр.). У 1708 р. під час повстання Мазепи в союзі зі шведським королем Карлом XII проти влади Москви на Гетьманщині російське військо захопило місто. За наказом царя Петра I було вбито 6-7 тисяч козаків, які обороняли Батурин, та приблизно таку ж кількість міщан. Вояки пограбували й спалили місто. Ця трагедія залишила тяжкий спомин у народі, але будь-яке вивчення Мазепиної столиці було політичним табу до часу встановлення незалежної української держави.

Бічна фасада гетьманського палацу в цитаделі. Реконструкція В. Коваленка, малюнок С. Дмитрієнка (2006 р.).

У 2006 році співробітники експедиції здійснили аерофотографування території Батурина. Фото, зроблені з повітря, допоможуть удосконалювати реконструктивні пляни старого міста та досліджувати його плянування й забудову. Розкопки залишок укріплень цитаделі фортеці XVII ст. показали, що вони складались з двох ровів, валів з внутрішніми дерев'яними конструкціями, земляних бастіонів (больверків), стін та веж з дубових зрубів, забитих глиною. Такі традиційні дерево-земляні козацькі оборонні споруди краще витримували гарматний обстріл, ніж муровані.

Археологам пощастило віднайти й розкопати частину підмурків собору Живоначальної Трійці в центрі колишньої фортеці. Це був головний храм гетьманської столиці, вперше згаданий у документах 1692 р. Відомо, що Іван Мазепа видав 20 тисяч золотих на будівництво і опорядження цього собору та спорудив поруч високу дзвіницю, що називалась в народі „Мазепин стовп" (вежа). Церква була пограбована і зруйнована за московської навали. Руїни храму й дзвіниці стояли у запустінні до кінця XVIII ст., коли їх розібрали на цеглу, а місце будов і прилеглого цвинтаря зайняли приватними садибами та городами.

Інтер'єр собору Св. Трійці прикрашали кольоритні керамічні облицювальні кахлі, вкриті червоною і жовтою поливою. Фраґменти таких плиток виявлені в Батурині уперше. Вчені гадають, що це був масивний, хрещатий у пляні, п'ятибанний чи семибанний храм. Цегляні хрещато-п'ятибанні церкви поширились на центральній Україні в XVII-XVIII ст. і походять від народних дерев'яних прототипів. Повне розкриття решток Троїцького собору в наступні роки дозволить встановити плян, розміри, архітектуру й декор споруди та перевірити й уточнити попередні уявлення про її стиль.

Центральний палац, зведений гетьманами Дем'яном Многогрішним (1669-72 рр.) та Іваном Самойловичем (1672-87 рр.) у цитаделі, згорів до решти під час погрому Батурина у 1708 р. Дослідники завершили розкопки залишок цієї кам'яниці та графічно реконструювали її об'єм і пишне зовнішнє оформлення. На ті часи це була велика (25 х 21 м) одноповерхова палата, типова для резиденцій козацької верхівки та полкових канцелярій Гетьманщини, побудована за стилем самобутнього козацького бароко. Споруда ділилась коридором на дві частини: у більшій могли знаходитись покої й приймальні гетьмана, а в меншій – господарчі приміщення з кухнею.

Експедиція продовжила розкопки фундаментів і розвалів цегляних стін резиденції Мазепи (1700 р.) на околиці Гончарівці. За останніми дослідами, цей палац (разом з прибудовою) мав розміри 20 х 14.5 м, глибокий підквадратний підвал з чотирма кімнатами, три наземні поверхи та мансарду з вальмовим дахом. В його пляні не виявлено поділу коридором чи вестибюлем на дві частини, як властиво інтер'єрам кам'яниць українського бароко. Головний фасад членували коринтські чи композитні напівколони. Це найраніша відома світська споруда на Наддніпрянській Україні, побудована і оздоблена в цілому у стилі римського бароко, можливо, з модифікаціями архітектурної школи Вільна. У 1670-90-х рр. західні мистецькі впливи поширювались на Гетьманщину через Литву.

Початкові спроби графічної реконструкції палацу на Гончарівці, запропоновані археологами Чернігова, помилково представляють його екстер'єр у чисто італійському барковому стилі. Вони не враховують важливих археологічних свідчень про використання реґіонального засобу українського бароко – керамічних багатокольорових полив'яних розеток, які прикрашали фризи антаблементу цієї споруди. Тож вілла Мазепи під Батурином є першим прикладом застосування комбінації декоративних елементів італійського (римського) й українського бароко у цивільній архітектурі козацької держави. Зруйнування міста у 1708 р. рано перервало розвій цього своєрідного синкретичного палацового стилю в Україні. Розкопки та спроби достовірно відтворити вигляд столичної резиденції Мазепи будуть продовжені.

На посаді фортеці досліджено рештки багатого дерев'яного житла представника козацької старшини, яке загинуло у пожежі 1708 р. Там виявили дорогий литий бронзовий посріблений пояс XVII ст. з майстерним реалістичним зображенням вершника у броні на пряжці. Вірогідно, це був військовий трофей чи торговий імпорт з Польщі. У домівці козака також відкрили гральну кість (астрагал з насічками) та уламки ошатного парадного чи декоративного керамічного посуду, вкритого барвистою поливою з соковитими народними рослинними і геометричними візерунками місцевого виробництва.

На цитаделі, посаді й околиці Гончарівці знайдено 13 срібних і мідяних монет Речі Посполитої та Московії, срібний талер, карбований у Базелі в 1622 р., свинцеву товарну пломбу 1669 р. з Бреслау (Вроцлав), бронзове кільце з гербом, три мідяні натільні хрести, гудзик, поясні пряжку і застібку, мініатюрну литу орнаментовану посудинку чи свічник, здогадно, від церковного начиння, довізну полив'яну кахлю з латинськими літерами та шкіряну ладанку з хрестом, оздоблену скляними намистинами XVII-XVIII ст. Ці археологічні знахідки свідчать про заможність і культуру побуту козацької еліти, про високий розвиток ремесла, особливо ливарництва та обробки кольорових металів, гончарства, кахлярства, склоробства і народного малярства у техніці поліхромної поливи в гетьманській столиці, а також про її широкі комерційні та культурні контакти з Західньою й Східньою Європою.

У 2006 році на терені цитаделі та фортеці експедиція розкопала 46 поховань мешканців XVII-XVIII ст. З них 17 кістяків дітей, віком від одного до дванадцяти років, похованих у мілких ямах без трун, належать до жертв різанини 1708 р. Загалом за літні сезони з 1996 р. до 2006 р. археологи дослідили 138 поховань, датованих XVII-XVIII ст. Біля половини з них, щонайменше 65 поховань, належить переважно дітям, жінкам та літнім людям, які були знищені нападниками разом з козацькою залогою Батурина.

Кожний сезон розкопок збагачує наші знання про славну історію і культуру столиці Гетьманщини та приносить цінні археологічні матеріяли про трагічну загибель міста та його цивільного населення від каральної акції царя Петра.

Канадсько-українська експедиція плянує продовжити розкопки Батурина улітку. Археологи звертаються до українських фундацій, організацій, компаній та громад у США та Канаді з проханням підтримати цей проєкт. Тих добродіїв, які бажають допомогти подаль-

(Закінчення на стор. 16)

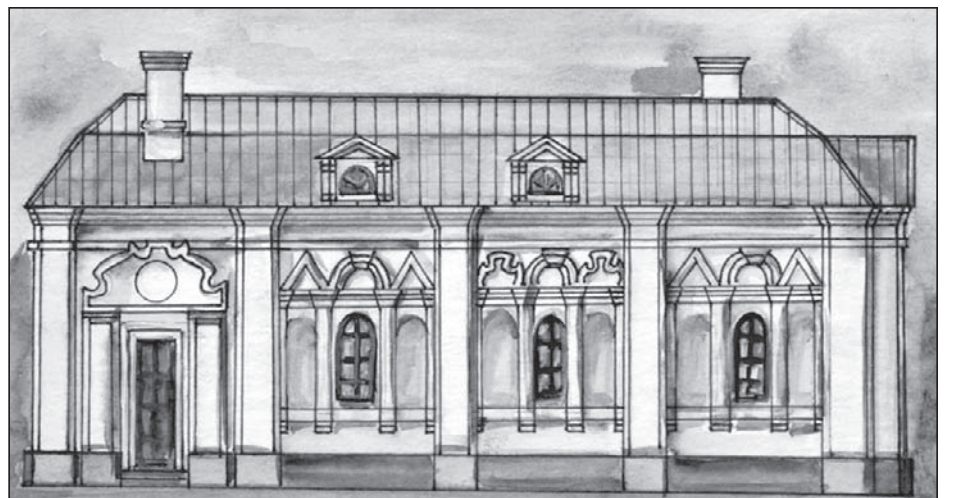
Бронзове кільце, мідяні натільні хрести, гудзик, поясні пряжка і гачок-застібка та деталь свічника XVII-XVIII ст., знайдені 2006 р.

Бронзовий посріблений пояс XVII ст. з житла багатого козака.

Уламки полив'яного орнаментованого посуду з розкопок посаду.

Чільна фасада палацу Івана Мазепи на околиці Гончарівка. Реконструкція В. Коваленка, малюнок С. Дмитрієнка (2006 р.).

Пластуни зустрілися з астронавткою

ЛЬВІВ. – 29 січня пластуни станиці Львів на чолі з головою осередку Юрієм Гвоздовичем зустріли першу українку-астронавтку Гайді Стефанишин-Пайпер на летовищі. Юрій Гвоздович подарував Гайді пластову лілейку. Гимн Пласту гостя співала як досвідчена пластунка. Мікрофон тримав губернатор Львівщини Петро Олійник. В кінці урочистостей на летовищі Гайді кинула сніжку в українське небо – на щастя. „Це – для пластунів“, – сказала вона.

Ліна Остапчук

КИЇВ. – 1 лютого Президент України Віктор Ющенко зустрівся з американською астронавткою українського походження Гайдемарі Стефанишин-Пайпер.

На зустрічі Віктор Ющенко підкреслив, що в Україні з великим піднесенням зустріли звістку про те, що перша жінка українського походження вийшла у відкритий космос. „Ми пишаємося тим, що Ви відмінно виконали програму космічної місії“, – сказав він і подякував Г. Стефанишин-Пайпер за те, що вона „зберегла відданість українській мові і традиціям, не забувала про Україну навіть під час лету в космос“.

Президент також поцікавився враженнями Г. Стефанишин-Пайпер від її перебування в Україні. „Україна завжди буде рада зустріти Вас і Вашу родину на своїй землі“, – підкреслив В. Ющенко. Він вручив Г. Стефанишин-Пайпер орден Княгині Ольги III ступеня.

В рідному селі її частували кулішем

НОВИЙ ЯРИЧІВ. – Американська космонавтка українського походження Гайді Стефанишин-Пайпер 28 січня-1 лютого відвідала Україну, побувала на батьківщині свого батька – в селі Якимів, а також в селищі Новий Яричів Кам’янко-Бузького району на Львівщині, де мешкають її двоюрідні сестри та брати.

У центрі селища Новий Яричів, поруч з добротними будинками, стоїть старенька хата пенсіонерки Марії Бабій. Відколи у вересні 2006 року екіпаж американського космічного корабля „Атлантіс“ злітав у космос, цю 67-річну жінку в селищі тепер знає чи не кожний школяр. Марія Бабій – двоюрідна сестра американської астронавтки Г. Стефанишин-Пайпер, яка була у складі космічного екіпажу.

– Моя мама листувалася з батьком Гайді, своїм рідним братом Михайлом Стефанишиним, який ще в 1941 році виїхав з села Якимів на заробітки до Німеччини, згодом переїхав до Ню-Йорку, одружився з німкенею. У них народилося четверо хлопців і дівчинка Гайді, – розповідає пані Марія Бабій.

До приїзду Гайді кожний готував свій подарунок: вишивані серветки, картини, м’які іграшки. Частували її борщем, варениками.

Прийняв шановану гостю голова селищної ради Нового Яричева Роман Кулик. Грала духова оркестра, співав парафіяльний хор. Частували Гайді та всіх присутніх козацьким кулішем і місцевою наливкою з горобини. Для неї влаштували 40-хвилинний самодіяльний концерт. Виступали вчителі, лікар, священик, ветеран УПА, школярі. Вони читали свої вірші, співали пісень, виголошували промови, навіть склали поему про лет українки в космос.

У Якимові, що в 10 кілометрах від Нового Яричева, космонавтку зустріли родичі. Щоб зустріти гостю якнайкраще, в Новому Яричеві побілили дорожні бордюри, поміняли старі ліхтарі на площі Єдности.

Астронавтка Гайдемарі Стефанишин-Пайпер тримає коровай, спечений для неї в в с. Якимів, Львівської обл., у вівторок, 30 січня.

Фото УНІАН

– Як то в житті буває, – сказав старенький чоловік, що стояв в юрбі. – Я пам’ятаю, як Місько Стефанишин був вподобав нашу якимівецьку Ганку, але дівка не хотіла за нього йти, а тут війна настала, тож подався Місько на заробітки до Німеччини. А якби Ганка не відмовила Міськові, то не мали б ми нині української космонавтки.

Гайді у супроводі родини відвідала цвинтар, де поховані її дідусь та бабуся. На їхніх могилах священики відслужили Панахиду. В подарунок від якимівців Гайді одержала копію метричного запису про народження і хрещення свого батька, яку розшукали місцеві краєзнавці у Львові в історичному архіві.

А тим часом сніг не вщухав. Зважаючи на хурделицю, хтось з родини запропонував їй одягнути плетену з вовни фіолетову шапочку. Після цього її постать враз загубилась серед добротних кожушків і шуб, теплих курток і хутряних шапок-вушанок місцевого люду. Коли Гайді завітала в гості до двоюрідної сестри Марії Завальної, та подарувала їй вишитий хрестиком килим.

– Нас, двоюрідних сестер і братів у Гайді – 15, – говорить М.Завальна. – Все це люди немолоді, мають дітей, онуків і правнуків, отож нашої рідні набереться до півтори сотні.

Зимовий день короткий, радісні години знайомств минули швидко. Того ж дня Гайді попрощалася з ріднею і ввечорі відлетіла до Києва.

Лариса Марчук

Астронавтка Гайдемарі Стефанишин-Пайпер в с. Якимів 30 січня.

Фото УНІАН

ЗБОРИ 13 ВІДДІЛУ УНС

Неділя, 18 лютого 2007 р.

Вотервліт, Н.Й. – Річні збори 13-го відд. УНС і Братства св. о. Миколая відбудуться о год. 2:30 по пол. в залі Українського Гор. Клюбу у Вотервліті. Присутність членів обов'язкова. На порядку нарад: вибір нової управи, звіти та перекуска. Запрошуємо стати членом. Гостям раді.

Секретар

Вечір пам’яті Степана Бандери

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 15 січня відбувся вечір, присвячений пам’яті Степана Бандери. Заля будинку спілок, виділена для зборів обласної та міської організацій Всеукраїнського об’єднання ветеранів, яке очолює Ігор Юхновський, була переповнена. На сцені – великий портрет Степана Бандери, прапори – жовто-синій та чорно-червоний.

Вечір відкрив голова Братства ОУН-УПА Степан Андрушків, який розповів про життя Степана Бандери. Фотографію хати, де народився Степан Бандера, та інші фотознімки він передав по рядах. Виступ Марії Зосименко-Бонацької ,ветерана ОУН-УПА, поетеси і письменниці з великим зацікавленням слухали присутні. Я попросила дозволу замінити свій виступ піснею „Нащо мене породила...“, після виконання якої із залі було до мене запитання: звідки я знаю повстанські пісні? Відповідь така: щороку я допомагала організовувати ювілейні свята для Братства ОУН–УПА, на яких звучали повстанські пісні. Тож запам’ятала і зараз поширюю їх.

Клавдія Мірецька

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„В душі до всіх – до всього ласка...“

Надії свято... Біла казка та ніч свята...
Та ніч Різдва. Сіяє зірка золота.
Нова Радість! Знов і знов
В душі і віра і любов,
В душі до всіх – до всьожо ласка...

У. Кравченко

ВОРЕН, Миш. – В зимову неділю, 10 грудня 2006 року, о другій годині дня, в церкві Непорочного Зачаття відбувся Різдвяний концерт учнів Українських католицьких шкіл парафії Непорочного Зачаття в подяку українській громаді за підтримку. Концерт розпочався могутньою колядкою „Бог Предвічний“ та гарним віншуванням. У програмі першої частини концерту були колядки і пісні у виконанні учнів початкової школи парафії. Особливо сподобалася колядка „Возвеселімся всі разом нині“, потім слідували „Coventry Carol“, „We Wish You a Merry Christmas“, „The First Noel“ і „Добрий вечір тобі“. Коляду „Во Вифлеємі нині новина“ гарно виконали учні 4-6 кляс. Солістами були Лариса Ворик, Михайло Нона, Катерина Дудун, Стефанія Король, Ярослав Железняк, Ростислав Морозовський, Анна Смаль, Джек Ґрейнер, Браян Паверс, Роман Стасів, Дануся Шерстило, Неоніла Коссак, Назарій Думанський, Алекс Якимович. Ця частина програми закінчилася чудовою колядкою „Дударик“, з ритмічним ударом на тамбурині учня четвертої кляси Марка Куцого, яку присутні сприйняли з великим ентузіязмом і нагородили виконавців теплими оплесками. Поміж колядками були вплетені різдвяні віншування від Н. Думанського, Л. Ворик та А. Смаль.

Друга частина концерту, в якій виступив об’єднаний хор студентів середньої школи та академії, почалася різдвяним вітанням учня 12-ої кляси, президента Національного Почесного Товариства ім. Т. Шевченка Олега Козака. Він привітав присутніх з Різдвом Христовим та сердечно подякував за фінансову та моральну підтримку шкіл парафії Непорочного Зачаття. Старовинна коляда „Днесь поюще“, у чудовому виконанні Миколи Мурського та Назара Кандюка, зворушила всіх. Чудово звучали також „Що то за предиво“, „Нова радість стала“, а особливо „Іде звізда чудна“ та „Ой, в Єрусалимі рано задзвонили“, в яких сольові партії мала Анастазія Новачинська. Як завжди, особливим успіхом користувався „Щедрик“. Концерт закінчився колядкою „Silent Night“ (сольо Христина Мала). Диригентом всіх хорів був маестро Володимир Щесюк, акомпаніювала – Люба Щесюк.

На закінчення отець ігумен Даниїл Чайковський, адміністратор шкіл парафії Непорочного Зачаття, від імені всіх Отців-Василіян від щирого серця побажав веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового 2007-го року. „Ми від глибини душі вдячні за ваше розуміння і підтримку нашої церкви і шкіл“, – сказав він, особливо подякувавши диригентові та акомпаніяторові, яким діти вручили чудові квіти.

Христина Г. Юзич

Різдвяний концерт учнівського хору.

Українська Євангельська церква

закликає:
Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

30. Третя Книга Мойсея, 27:30-34: десятина

Провідним обов’язком кожного християнина є віддання десятини свого доходу на пожертву Господеві, Його Церкві. Цей закон був встановлений Богом ще в часи Мойсея. Кожен вірний мав віддавати десятину з землі, з насіння землі, з плоду дерева, з худоби великої і малої, і „не буде перебирати між добрим та злим і не замінить його“. У часи першоапостольської церкви, розповідає Книга дій апостолів, віруючі Ананій та Сапфіра продали свій маєток, але до церкви принесли не тільки менше належного, а й вдалися до обману. Коли ж цей обман розкрився, подружжя впало мертвим просто у Церкві. Ісус Христос (Мт., 23:23), критикуючи фарисеїв, сказав, що вони справно дають десятину „з м’яти, і ганусу, й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру: це треба робити і того не кидати“. Отже, десятина і тепер не втратила свого значення, хоча сучасні церкви чекають на пожертви за спроможністю вірних.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей.

Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Родинний вечір в Пармі

ПАРМА, Огайо. – Перед Різдвяним святом парафіяни катедри св. Володимира зійшлися на товариську зустріч.

Користуючись нагодою, коли студіююча молодь вільна від шкільних зайнять і багато дорослих перебуває на вакаціях, Відділ молоді влаштував в середу, 27 грудня, другу з черги річну зустріч – Родинний вечір. Сімдесят парафіян взяли у ньому участь.

Отець настоятель відкрив вечір молитвою і коротким словом з’ясував правдиве значення Різдва Христового, і як ми повинні ділитися нашими різдвяними почуттями один з одним. Вечір був обдумано розплянований. Діти майстрували різного роду орнаменти, будували різдвяні вертепи, малювали картки віншування. Дехто з присутніх устатковував столи для базару, а інші розважались при всіляких іграх. Учасникам цьогорічного Родинного вечора залишився милий спогад про цей вечір, де мали нагоду зійтись як одна парафіяльна родина.

Іван Норка

Учасники другого щорічного Родинного вечора при Українській православній катедрі св. Володимира в Пармі.

До моїх потенційних читачів

Минулого року Український Архів у Варшаві видав книжку моїх споминів під заголовком „Моя Одисея“. Про це писала „Свобода“, після чого я дістала чимало прохань від знайомих і незнайомих людей, які хотіли придбати цю книжку. На жаль, тоді я не могла задовольнити усі прохання, оскільки не мала достатньої кількости примірників.

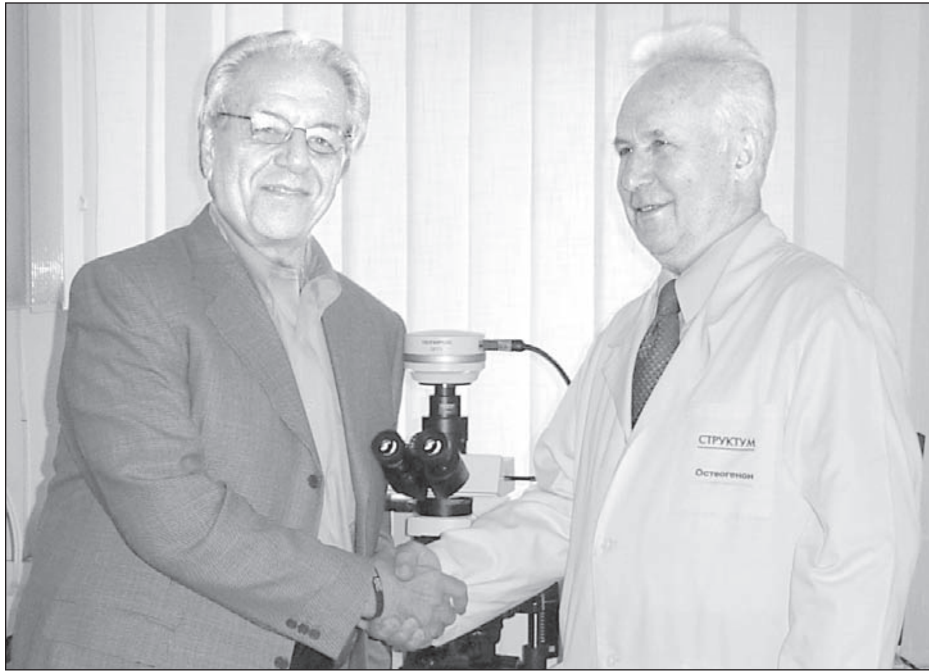
Нещодавно ж я одержала з Варшави великий додатковий пакунок з моєю книжкою, отож можу вислати її усім, хто цікавиться подібними спогадами – про українське націоналістичне підпілля в роки Другої світової війни, про УПА і бойове братство, що вписало яскраву сторінку в історію нашої національно-визвольної боротьби.

Ціна книжки, разом з пересиланням – 20 долярів, а зібраними грішми я маю намір фінансово підтримати проукраїнську видавничу діяльність Українського Архіву у Варшаві.

Моя адреса: Irena Kaminska, 740 N. Oakley Blvd., Chicago. IL, 60612

Ірина Камінська

Канадський фонд допомоги дітям Чорнобиля діє вже 17 років

Віце-президент КФДЧ – д-р Михайло Кондрацький та директор Інституту, член-кореспондент АМН України, професор Георгій Гайко в лябораторії Інституту.

ТОРОНТО, Канада. – Канадський Фонд „Дітям Чорнобиля" як добродійна організація, метою якої є надання допомоги жертвам Чорнобильської катастрофи, вже протягом 17 років підтримує зв'язки з багатьма лікувальними закладами України, вивчає їхні потреби та пересилає необхідну допомогу у вигляді медичного обладнання та матеріялів.

До Канадського Фонду „Дітям Чорнобиля" через посередництво д-ра Ігора Лоссовського, колишнього Генерального консула України в Торонто, звернулися провідні фахівці Академії медичних наук України з проханням допомогти купити мікроскоп „Olympus BX – 51" для лябораторії імунологічних досліджень.

Завдяки щедрості наших жертводавців лябораторія клінічної імунології Інституту травматології і ортопедії Академії медичних наук України отримала гуманітарну допомогу – найсучасніший мікроскоп „Olympus BX – 51" з цифровою відеокамерою вартістю 41,770 канадських дол.

З використанням мікроскопу на 27 відс. збільшилась кількість обстежених хворих, розширився діяпазон імунологічних досліджень, значно підвищився їх методичний і якісний рівень. Відеокомплекс „Olympus BX – 51" сприяв поглибленому вивченню реґенаторного потенціялу кісткового мозку людей, які зазнали аварії на ЧАЕС.

Д-р Михайло Кондрацький, віце-президент Фонду, в червні 2006 р. мав нагоду побувати в лябораторії, зустрітись з керівництвом Інституту, провідними фахівцями та обговорити питання, пов'язані з використанням приладу, проблеми забезпечення Інституту сучасним медичним обладнанням. Директор Інституту, член-кореспондент АМН України, професор Георгій Гайко висловив сердечну подяку президентові Романові Степчукові, членам ради директорів і всім людям доброї волі, які передали гроші на купівлю мікроскопу.

Гуманітарну допомогу Україні Фонд надає постійно.

У квітні минулого року члени медичного комітету – Калина Безхлібник-Батлер (голова комітету), Дана Баган, Кевін Демерчант і Роксоляна Хромей здійснили медичний маршрут по Україні і відвідали всі лікарні, що їх підтримує Канадський Фонд „Дітям Чорнобила" – це 19 лікарень в Київській, Житомирській, Львівській, Тернопільській та Івано-Франківській областях.

Це дало можливість докладніше вивчити проблеми медичних закладів, їхні потреби та статистику захворювань дітей, які народилися від опромінених батьків або ліквідаторів катастрофи. Якщо порівняти з 1988 р., то одержані дані дуже невтішні: зросла кіль кість хронічних захворювань, спостерігаються зміни імунної системи у дітей, підвищилися захворювання органів травлення, нервової системи, особливе місце займає паталогія щитовидної залози та остеопороз кісткових тканин у дітей.

Тому Фонд усвідомлює свій моральний обов'язок надавати гуманітарну допомогу українським медичним закладам і вивчати їхні потреби, водночас проводячи освітню роботу серед медичного персоналу.

Ми щиро вдячні усім нашим спонзорам і жертводавцям, які підтримують нас, зігрівають теплом своїх сердець і щедрістю душі всіх, кому вкрай неохідна допомога і людська доброта.

Служба зовнішніх зв'язків КФДЧ.

Фахівці лябораторії біля відеокомплексу „Olympus BX-51": провідний науковий співробітник, кандидат медичних наук Наталія Дехтяренко, науковий співробітник Ольга Соколовська, лікар Ганна Шевченко, ляборант Ірина Сотник, керівник лябораторії, кандидат медичних наук Леся Панченко.

Українському Золотому Хрестові – 75 років

Генезою Українського Золотого Хреста (УЗХ) була візія великої людини – Євгена Коновальця. Після важких затяжних боїв за свободу Батьківщини, зазнавши в них поразку, не здався духом і пліч-о-пліч із своїм побратимом полковником Андрієм Мельником відновив змагання за свободу в інших політичних обставинах – в рядах УВО, а згодом ОУН. Когорта завзятих потребувала підмоги. Тож зір полковника Коновальця сягнув поселенців далекої Америки, щоб там зародити „заокеанську Україну“. Прибувши на Нову Землю до своїх братів і сестер, закликав в ім’я допомоги рідному краєві створити Організацію Державного Відродження України (ОДВУ) – і сильне крило її з рядів жіноцтва – Український Червоний Хрест.

Отож жіночу організацію створено в 1931 році як УЗХ, з метою чинної допомоги в боротьбі за волю; організовано вишкільні курси медсестер в уніформах з окупантом, родинам потерпілих. Та довелося переіменувати свою організацію на Український Золотий Хрест, адже лише державні нації мали право на Червоний Хрест.

Та цілі і завдання не змінилися. УЗХ завжди діяв у руслі українського націоналістичного руху, і всі зусилля були спрямовані на допомогу Україні й на розбудову громадського життя в Америці. Різні події в Україні знаходили свій відгук в УЗХ. Під час Голодомору в 1933 р. в містах США відбувалися протестні походи, в яких плече до плеча йшли члени всіх українських організацій, зокрема жіночих.

Коли совєтська бомба повалила на брук вулиці Ротердаму провідника полк. Євгена Коновальця в 1938 році, багатолюдні маніфестації протесту й жалоби проходили вулицями американських міст. УЗХ була в кожній з них. В 1939 році вже діяло 70 відділів УЗХ в Америці.

Виявом зв’язку УЗХ з долею України була участь членкинь у допомоговій акції Карпатській Україні в 1938-39 роках. Гроші, одежу, харчі збирали члени УЗХ і ОДВУ днями і ночами. УЗХ мала тоді „charter“, дозвіл від Департаменту допомагати українцям за кордоном. Допомога йшла і в воєнні 1942-44 роки для тисяч військовополонених через центри в Швайцарії, за активного сприяння о. д-ра Мирослава Любачівського, згодом Митрополита Греко-Католицької Церкви. Вірну руку допомоги подавав УЗХ членству Південної Америки – організації „Відродження“ в Арґентині та жінкам з Хліборобського Союзу у Бразилії.

У 1948 р. УЗХ став членом-засновником СФУЖО, федерації усіх українських жіночих організацій поза межами поневоленої тоді України. Понад 50 років УЗХ діяв в рамках СФУЖО в різних ділянках, тоді активними були в Суспільній службі Марія Квітковська, Наталія Іванів; у Службі зв’язків – Дарія Бойдуник; в культурно-освітній праці – д-р Соня Карпінська; фінансові справи вели Павлина Різник, Раїса Куделя, виховні – Оксана Ґенґало.

Після половини 1960-их років з’явилася нагода неофіційними шляхами допомагати нашим переслідуваним і знедоленим в Україні. Було створено Комітет оборони і допомоги (КОД) при УЗХ, який очолила співзасновниця організації Павлина Різник. Її шляхетну працю продовжувала віддана діячка УЗХ Ліда Белендюк. Ішли тоді пакунки допомоги тим українським родинам, які очікували повернення своїх близьких з Сибіру. Після Чорнобильської катастрофи УЗХ двічі спроваджував групи потерпілих від аварії дітей у 1990-91 рр. на табори молоді, на оселю ОДВУ ім. О. Ольжича для оздоровлення, моральної підтримки та національного виховання. Табори молоді засновано в 1958 році, і тривають вони дотепер. Ініціяторами їх були Павлина Різник і Оксана Ґенґало – пластунка, яка дбала про виховні програми і релігійне виховання на цих таборах аж до своєї смерти в 1978 році. Після цього цю працю перебрала Володимира Кавка – виховна референтка УЗХ, і веде її й тепер з творчою ініціятивою і активністю. Від 1963 року діє „Світличка УЗХ“ у Філядельфії, співзасновницями якої були Христя Турченюк і Оксана Ґенґало, цього року „Світличка“ діє вже як цілотижнева установа; про неї дбає з рамени УЗХ Володимира Кавка, як виховна референтка, а також Батьківський комітет. „Світличка“ – це установа кооперативного типу, заснована на засадах педагога Монтесорі. Виховна референтура підтримує зв’язок з чорнобильськими дітьми через листування та уділення стипендій на лікування та на студії. Зв’язок з Україною є також змістом співпраці з Суспільною службою СКУ – це допомога трьом центрам у містах в Україні, а також щорічне спонзорування таборів молоді в Україні, вже 12 років їх проводить Товариство ім. О. Теліги в Україні.

На громадській основі УЗХ є членом СФУЖО, УАКРади, ЗУАДК-у, де ще від 1944 р. співзасновниця УЗХ Павлина Різник була першим секретарем, довголітньою співпрацівницею була Оксана Ґенґало 1978 р.; секретарювала теж Наталія Пазуняк, Володимира Кавка уже десятиліття є діяльною в Допомоговій комісії, членом Екзекутиви ЗУАДК-у. У міжнародному секторі УЗХ є членом Генеральної Федерації жіночих клюбів Америки, організації з дванадцятьма мільйонами членства у США; у кожній річній конвенції брав участь УЗХ, представлений своєю невтомною головою Наталією Іванів. Через цю установу УЗХ в складі СФУЖО виборював визволення з сибірських таборів наших політичних в’язнів, зокрема Оксани Мешко.

Не занедбував УЗХ і видавничої ділянки, про що свідчила виставка УЗХ під час відзначення 75-ліття УЗХ у Філядельфії 3 грудня 2006 р. Зокрема представлений на ній збірник Олени Теліги. Поряд з книжками і брошурами виходив Бюлетень УЗХ, редактором якого була уже покійна журналістка Міра Повх.

Треба згадати ще покійних діячок – це незабутні Катерина Попович, Маруся Попович, Галина Лащенко – письменниця, Л. Величко. Близько співпрацювали з УЗХ наші героїчні жінки – Ніна Строката-Караванська і Надійка Світлична, з-посеред наших сучасниць, окрім голови УЗХ Наталії Іванів, треба згадати нашу сеньйорку Ольгу Кобзяр, Марію Гром’як, Надію-Тамару Каркоць, Лідію Белендюк, членок 12-го Відділу УЗХ з Чікаґо на чолі з Анною Кузик, Орисю Пундій, Катерину Гуцул та Анастазію Фурманець з Бавнд-Бруку, Марту Ковч з Клівленду, з Трентону – Бронеславу Скорупську, Софію Сущик, Марію Городиську; а на терені Філядельфії – невсипущу виховницю і мисткиню слова Володимиру Кавку і Ірену Стерчо, що є членом Фінансової комісії СФУЖО на США. Згадуємо з вдячністю поетесу і письменницю Ганну Черінь, авторку поезії про УЗХ.

Без активних творчих людей немає будуччини в організації, тому я з приємністю вичислила так багато імен.

Н. І.-Пазуняк

Школа ім. Лесі Українки діє в новому Українському Культурному Центрі

ВИПАНІ, Н. Дж. – Починаючи зі суботи, 13 січня 2007 р., навчання в Школі українознавства ім. Лесі Українки в Морис Кавнті, Н. Дж., вже відбувається у новозбудованому Українському Культурному Центрі у Випані. По довгих роках „мандрування" по різних чужих приміщеннях школа нарешті увійшла до рідної хати.

Цього року в Школі ім. Лесі Українки, у 14 клясах, навчається понад 160 українських дітей. Директором школи є Юрій Косачевич. Навчання проходить кожної суботи від 9-ої до 1-ої год. Адреса Українського Культурного Центру: 60 N. Jefferson Rd., Whippany, NJ 07981.

В. Т.

Учні Школи українознавства ім. Лесі Українки.

УКУ – твердиня християнської науки

У Філядельфії 25 березня відбудеться обід-бенефіс в Українському освітньо-культурному центрі на користь Українського Католицького університету (УКУ) у Львові. Після довгих років комуністичного режиму та занепаду християнської духовности УКУ є важливим джерелом відродження.

Суть самого УКУ визначена основним принципом: це збереження та поширення релігії, висока освіта студентів, що, в свою чергу, надасть УКУ національного та міжнародного значення. Університет виховує церковних і світських провідників для завтрашнього дня в дусі соборности та екуменізму. Його професійний склад включає представників різних християнських віровизнань, а його студенти й аспіранти походять з різних прошарків суспільства не тільки України, але й інших країн.

УКУ є міжнародно визнаною й акредитованою академічною інституцією. Випускники УКУ служать священиками, дияконами, монахами, монахинями, стаючи провідними діячами науки та громадськости нової хвилі в історії України.

Успіх УКУ не лише вимагає досконалого управління тієї установи, але й забезпечення фінансової бази до дальшої дії, що потребує жертвенного громадського зрозуміння.

Минулого року родина Гевків створила 55-тисячний доляровий стипендійний фонд при УКУ, щоб надати нагороди заслуженим науковцям університету. Любомир Гевко, інженер-емерит компанії „General Motors", очолює дорадчу компанію „Hewko and Associates Consulting Co".

З грудня 2006 року відбувся обід-бенефіс у Ворені, Миш., під час якого вперше призначено стипендію Романові Завійському, який здобув академічну освіту не лише в УКУ, але й у Гарварді та Лювені (Бельгія), а тепер є стипендіятом Оксфордського університету в Англії, де захищає докторську працю з теології. Його науковим дорадником є д-р Рован Вільямс, Архиєпископ Кантербурі, провідник Церкви в Англії. Роман Завійський працюватиме в складі професорів при УКУ після закінчення своїх студій. Фундація Гевків дає змогу студентам, семінаристам і священикам продовжувати студії в Західній Европі, США та Канаді з попереднім домовленням, що вони після закінчення студій повернуться в Україну.

Щоб поширити обрії діяльности УКУ в Україні, відкрито канцелярію в Києві, яка буде також узгоджувати збір фондів для продовження освітнього напрямку УКУ. Наталія Климовська призначена директором канцелярії.

Завдяки меценатам, фінансовим установам, жертводавцям і жертвенному громадському зрозумінню праця, УКУ продовжується, що запевняє його майбутність.

Д-р Ярослав Заліпський

Відділ УККА звітував за річну працю

БОСТОН, Мас. – Наприкінці минулого року в парафіяльній залі церкви Христа Царя відбулися річні збори Бостонського Відділу УККА. Звіти голови Відділу Зеновія Проця і референтів засвідчили значно активнішу працю Відділу, ніж було два-три роки тому.

Зокрема добре враження справляє створений Любою Гентик новий хор, який пожвавлює всі імпрези, організовані відділом, й ті бостонські події, в яких наші члени беруть участь. Як, наприклад, візита Президента України В. Ющенка до Бостону, відзначення 65-річчя УККА, подорож до Генерального консульства в Ню-Йорку для голосування під час президентських виборів в Україні, відзначення 15-річчя Незалежности України тощо.

Заступник глови Відділу Марія Вальцер звітувала про зусилля, метою яких було включення теми Великого голоду в Україні 1932-33 років у програми шкіл Північно-східнього реґіону США.

Виступили зі звітами також протоколярний секретар Марія Кайко і культурно-освітня референтка Люба Гентик.

У нову управу, обрану на цих зборах, ввійшли:

Зеновій Проць – голова, Л. Гентик, М. Вальцер, В. Бохенек, М. Кайко, В. Петрів, М. Гоць, В. Гетьманський, М. Курило, І. Коцур, М. Шиприкевич, Д. Мельник, М. Дашавець, М. Гошовський, М. Франківський, Я. Проць, М. Гошовська, І. Курило – члени.

Ігор Коцур

Вістки з Арізони

Виставка про Чорнобиль

ТУСОН, Аріз. – Університет Арізони та Українське американське товариство Тусону з нагоди 20-ої річниці найжахливішої ядерної катастрофи в історії людства представили громаді виставку фотографій „Заборонено: спадщина Чорнобиля, 1986-2006 рр.".

Виставка показує очищення території Чорнобильської атомної електростанції радянськими військовиками, яке проходило під керівництвом генерала Миколи Тараканова, котрий зфотографував тисячі молодих вояків-ліквідаторів, що були послані на це жорстоке завдання. Фотографії М. Тараканова засвідчили евакуацію людей та спустошені території. Особливо видно прорахунки в діях, нібито спланованих, що й через 20 років залишаються незрозумілими. Копії фотографій походять з колекції Миколи Тараканова і були виставлені з дозволу професора Гарі К. Силкокса. Український науковий центр Філядельфії (Наталя Фірко) люб'язно надіслав ці копії до Арізони.

Виставка тривала в Головній ґалерії від 20 листопада до 10 грудня 2006 року. На відкритті виставки д-р Ігор Кунаш, президент Українського американського товариства, подякував Рулі Сейкалі, університетському кураторові виставки, і Крісові Ліберманові, директорові Студентського центру, за їхню підтримку і організацію

Зліва: д-р Ігор Кунаш, куратор виставки Рула Сейкало, д-р Чарлз Сондавз на виставці про Чорнобиль

виставки. Він також висловив глибоку подяку організації „Діти Чорнобиля", яка надала інформацію про свою місію в Україні. Д-р І. Кунаш представив запрошеного професора Чарльза Сондгавза, професора-емерита університету з радіяційної безпеки, який розповів про фізіологічні наслідки, що їх викликає радіяція.

Марта Терлецька

* * *

Св. Миколай привіз подарунки

ТУСОН, Аріз. – 2 грудня 2006 року громада Української католицької церкви Св. Михаїла вітала св. Миколая, який прибув з далекої турецької землі, щоб відвідати чемних діточок Арізони. Зустріч почалася після Літургії, відслуженої о. В. Бучеком. Шанованого гостя зустріли мелодією „О хто, хто Миколая любить". Діти Олександра і Матвійко Колі, Надійка і Петрусь Феші радісно вітали св. Миколая, деклямуючи на його честь вірші. Св. Миколай розповів громаді, яку тяжку дорогу він подолав з рідного міста Мирна, де він був єпископом. Після короткого опису історії його добрих діл, він роздав дітям дарунки. В цьому йому допомагала Тереза Терлецька. Накінець св. Миколай заохочував, як і дітей, так і дорослих, до гідної, доброї поведінки в Новому році, щоб він міг обов'язково повернутися до чудової громади в Арізоні.

Д-р Ігор Кунаш

Нові археологічні...

(Закінчення зі стор. 8)

шим археологічним, історичним та архітектурно-мистецьким студіям Батурина, відтворенню первинного вигляду його зруйнованих церков і гетьманських палаців та публікації результатів цих дослідів, ласкаво просимо надіслати чеки з пожертвами за адресою: Prof. Martin Dimnik, Pontifical Institute of Mediaeval Studies, 59 Queen's Park Cr. E., Toronto, Ontario, Canada M5S 2C4. Будь ласка, випишіть Ваші чеки на: „Pontifical Institute of Mediaeval Studies, Re: Baturyn Project". Цей інститут адмініструє коштами, які українські установи та приватні особи пожертвували на проєкт, і надішле Вам посвідки для сплачування податків. Всім спонсорам і жертводавцям буде висловлена подяка в публікаціях та публічних лекціях, пов'язаних з проєктом.

За докладнішою інформацією про археологічне вивчення Батурина можна звертатись до автора цієї статті (Dr. Volodymyr Mezentsev, 100 High Park Ave., Apt. 808, Toronto, Ontario, Canada M6P 2S2. Тел.: (416) 766-1408. Електронна пошта: v.mezentsev@utoronto.ca. У автора можна також замовити диск DVD чи відеокасету VHS з професійним науково-популярним документальним фільмом про історію і старожитності Батурина козацької доби та розкопки міста у 2001-02 рр. українською чи англійською мовами. Дослідники Батурина щиро дякують українській діяспорі у Північній Америці за щедру допомогу у розбудові цього проєкту протягом 2001-2006 рр.

Фото автора

УКРАЇНА І СВІТ

Українці в Голівуді – серед перших

Делеґація України на XI Світовій першості виконавських мистецтв „World Championships of Performing Arts".

ЛОС-АНДЖЕЛЕС, Каліф. – Нещодавно у Голівуді відбувся XI Світовий конкурс виконавських мистецтв – „World Championships of Performing Arts" (WCOPA).

Цей творчий конкурс є аналогом Олімпійських ігор для культури. На ньому переможці нагороджуються золотими, срібними та бронзовими медалями, на їхню честь піднімають національний прапор і виконують гимн країни. Починається і завершується форум Парадом Націй. Минулого року у Світовій першості взяли участь делеґації з 52 країн світу. Патроном Світової першости є губернатор Каліфорнії Арнольд Шварценеґер. Конкурс має активну підтримку з боку Президента США Джоржа Буша та його дружини Лори Буш.

Конкурсна програма має сім жанрів: танець, вокал, моделювання, акторство, комедійний жанр, музичні гурти, інструментальна музика та оригінальний жанр. Кожен має окремі номінації. Наприклад, танець включає в себе 13 номінацій, починаючи з клясичного балету і закінчуючи „гіп-гопом" та народно-етнічним танцем, вокал також має 13 номінацій, починаючи від опери і закінчуючи „репом". Дуже цікавим є те, що у вокалі є номінація Gospel – релігійні пісні. Учасники можуть брати участь як в одній номінації, так і в декількох, претендуючи у кожній з них на нагороди. Вік учасників – від п'яти до 30 років і старші, вони розділені на відповідні вікові підгрупи.

Національна делеґація України бере участь у цьому конкурсі вже вшосте.

Минулого року представники України завоювали 9 золотих, 3 срібні та 1 бронзову медалі. Найбільшого успіху здобула танцювальна пара з міста Овідіополь, Одеської области – Інна Біла (7 років) та Максим Панченко (12 років), які, окрім двох золотих нагород та спеціяльних відзнак за професійність та найвищу суму балів, здобули „Grand Prix" конкурсу. Інна та Максим позаминулого року також представляли Україну на цьому конкурсі і здобули тоді три золоті нагороди і „Grand Prize" серед танцювальних пар.

Крім цього, українська делеґація минулого року здобула такі нагороди: Володя Андріїв (м. Ужгород) — 4 золоті медалі в моделюванні; Тетяна Андріїв (м. Ужгород) — 1 золота, 3 срібних та 1 бронзова нагороди у вокалі; Ярина Шуст (м. Камянка-Буська, Львівська обл.) — 2 золоті нагороди у вокалі.

Національна делеґація України формується за підсумками Всеукраїнського конкурсу „Національні 'Grand Prix' сценічно-виконавських мистецтв", організатором якого є аґенція „Зірки Галичини" (м. Львів).

За докладнішими інформаціями звертайтеся на електронну адресу: grand_prize@ukr.net

Текст і фото
Мирослава Лужецького.

Інна і Максим разом з Ґріфом Онілом – співавтором і консультантом американських телевізійних видовищних програм – „Міс Америка" та „Міс Світу".

Є острів в південному морі

„Геть із мулу, якорі іржаві, нидіє на якорі душа!" – вигукнув поет-романтик Василь Симоненко, і цей клич почули в Головній канцелярії Українського Народного Союзу та й почали організовувати морську подорож на теплі південні острови, яка має відбутися 4-11 березня ц. р. Мореплавці відвідають ряд островів у Карібському морі. Мені видалося доречним провести розвідку і побувати на теплих островах, щоб першим відчути пережиття моїх березневих колеґ. Щоб не зашкодити майбутнім описам учасників подорожі, ми з дружиною вибрали острови теж Антільські, але інші від запланованих на березень. Спільним було те, що усі їх відкрив для європейців Христофор Колюмб, а також те, що взимку там скрізь тепла, блакитна вода і прозоре, повне сонця небо.

У морській подорожі нашою хатою став 13-поверховий теплохід. На верхніх поверхах люди мокли у басейнах, смажилися на сонці і грали у м'яча. На нижніх – розважалися у театральних і кінозалях, касіно, бібліотеці, грали у шахи... І на горі, і внизу – їли і пили... Пили і їли... впродовж усієї доби кожного дня подорожі.

Проте головна спокуса – зелені острови. На британський острів Тортолу Колюмб приплив у 1493 році, а ми – через 514 років після нього. За цей час на острові сталося чимало змін. Передовсім з'явилися над морем добре облаштовані пляжі, а в горах – готелі і резиденції. Також і людей побільшало – тепер тут живе 16 тисяч осіб, з них більшість – у головному місті Род Тавні. Але пляж – по другий бік острова, тож треба їхати таксівкою. Воно ніби й нічого, але вузенька дорога така карколомна, що краще заплющити очі і довіритися водієві. А втім, відпадає потреба йти до луна-парку на „американські гори", бо й на цих британських горах – подібне...

Сан Томас – острів рідний, бо американський. Уряд США купив його за 25 мільйонів долярів у Данії в 1917 році. Тоді острови були дешевші. Тепер острів відвідує щороку близько 2.6 млн. туристів, і якщо кожен залишить у крамницях і барах хоча б 10 долярів, то давня ціна острова видається навіть недоречною.

Пуерто-Ріко почалося з фортеці.

Острів Ню-Провіденс теж належить США – це Пуерто-Ріко. Але дуже подібне до Еспанії: вузенькі вулички, ошатні будинки. Мені найбільше сподобалося, що на вулиці перехожих частують місцевим ромом – безкоштовно, для реклами цього продукту. Я випив аж три кухлики.

На острові Сан Мартін власників аж два – Франція і Данія. Тому й острів має різні назви – St. Maarten і St. Martin. Також і терен поділений на дві частини, але прикордонників немає і усі вільно переїздять від данського пива до французького шартреза.

Далі нас привезли у Насау, багамську столицю. На мене справили враження велетенський ярмарок пам'яток і військова фльота .острова, обидва кораблі якої стояли поруч з нашим велетнем-теплоходом. У фльоті служить чимало дівчат, і їхні стрункі постаті видавалися надто крихітними з 13-го поверху нашого корабля. Цікаво, що курс місцевого доляра рівний курсові доляра США, але побачити багамський доляр нелегко – скрізь тільки американські. До Ню-Йорку ми повернулися збагачені враженнями, подолавши 3,609 приємних морських миль.

У березні на теплі острови поїде значно більше осіб з УНСоюзу, тож і вражень буде більше. Але ще є можливість долучитися до березневих мореплавців. Телефон: (201) 218-1114 або (973) 285-5006.

Левко Хмельковський

Корабель прибув на острів Тортолу.

Пам'ятки – просто на пляжі.

Води і сонця вистачить для всіх.

Так народжується кокосова пальма.

Не лякайтеся – ігуани не аґресивні.

Дегустація вин – безкоштовно!

З життя станиці Пласту в Донецьку

У 2006 році пластуни станиці Донецька узяли участь в переданні Вифлеємського вогнику миру і зустрічі Різдва Христового у Львові. В лютому до телепрограми на першому муніципальному телеканалі були запрошені станичний пл. сен. о. Олександер Воловенко, юнаки Борислав Ларін і Анна Проляка, які поділилися своїм скавтським досвідом.

З'їзд Донецької округи Пласту відбувся в приміщенні Донецького обласного будинку дитячої та юнацької творчости, а Другий історичний вишкіл для юнацтва – в Авдіївці. Окружний захід „Свято весни", в якому взяли участь пластуни з Краматорська, Авдіївки й Донецька, відбувся в травні біля Костянтинівки Донецької області. Юнаки станиці Донецька взяли участь в кількаденній історичній грі, яка щорічно проводиться на півночі Тернопільської области, біля сіл Гурби й Антонівці.

Зустріч-знайомство „Україна - европейська держава" відбулась в Донецькому обласному будинку дитячої та юнацької творчости за участи пластунів Донецька й Авдіївки та молодіжної міської організації „Екологічна варта". У червні пластуни і пластунки Донецька та Авдіївки зібрались в Донецьку, щоб відзначити річницю смерти видатного українського громадського діяча, політв'язня комуністичних концтаборів, пластуна Михайла Сороки.

Традиційний щорічний табір, в якому взяло участь 40 юнаків і юначок з Донецька, Авдіївки, Маріюполя та Краматорська, був проведений влітку у Великоанадольському лісі, біля пластової оселі ім. пл. сен. Івана Крамарчука.

Четверо юнаків станиці здійснили прощу до монастиря св. Теодора Студита на Тернопільщині. 1-2 серпня пластуни й пластунки станиць Донецька і Авдіївки були на мандрівці в Новоазовському районі Донецької области, де на березі р. Кальміус знаходиться Козацька печера (за місцевими леґендами, в ній жили козаки, що втекли сюди після зруйнування Січі).

Юнаки і старші пластуни станиці Донецька взяли участь в республіканських пластових таборах „Говерля" й „Чота крилатих" в Карпатах, політали на параплане́х.

Донецькі й авдіївські пластуни і пластунки відзначили 150-ту річницю від народження Івана Франка. Після цікавої вікторини про життя і творчість поета пластуни вирушили на вулиці Авдіївки й провели серед місцевого населення соціологічне опитування, щоб з'ясувати обізнаність людей з діяльністю митця.

Всеукраїнська акція „Серце до серця" була проведена в кількох містах України 24 вересня. Мета: збір коштів на придбання медичного обладнання для діягностики й лікування дітей з вадами слуху. У День пам'яті жертв Голодомору й політичних репресій в Донецьку, біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, відбулося віче-реквієм, яке очолив міський голова Олександер Лук'янченко.

Протягом року регулярно проводились сходини юнацтва, старшого пластунства й сеньйорату, зустрічі з різними організаціями.

Пл. сен. о. О. Воловенко

ЗУАДК організовує курси

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) організовує безкоштовні курси підготування до іспиту на американське громадянство. Курси почнуться 16 березня в приміщенні ЗУАДК-у.

Адреса: UUARC, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111. Тел.: (215) 728-1630.

Кандидати, які мешкають в США поза Філядельфією, можуть отримати допоміжні матеріяли поштою після оплати 20 дол.

ЗУАДК

Від Мурманська до Камчатки плекають рідну культуру українці в Росії

Мурманськ

Наприкінці листопада українська громада міста провела традиційну зустріч, присвячену Хлібові. До участи в „Святі Хліба" запросили представників Саамського та Татаро-башкирського національно-культурних об'єднань. Ініціятиву підтримав посадник Мурманська Михайло Савченко, а також Мурманський комбінат хлібопродуктів, який очолює Віктор Альошин, та „Хлібопік", очолюваний Тетяною Цимбалюк.

Ці підприємства допомогли в організуванні виставки хлібних виробів, дали гроші на організаційні витрати. До цієї виставки у філармонії долучили свої тістечкові вироби представники саамі і товариства „Ідель-Урал".

Художниця Катерина Ширко намалювала в найкращих мистецьких традиціях ікону Матері Божої „Спорительниця хлібів".

Багато цікавого почули гості. Старший чоловік, свідок блокади Ленінграду, плакав, коли Катерина Багній подарувала йому спечений нею великий коровай. Тема зустрічі була окреслена чудовим пісенним доробком у виконанні хору української пісні „Лелеки" і читанням віршів про хліб. Свято збіглося з святкуванням 10-ліття хору „Лелеки". З цієї нагоди мурманські пекарі подарували хорові ювілейну паляницю.

Була дуже добра публікація в газеті „Мурманскій вєстнік", доброзичливо говорило про нас обласне радіо, на двох телеканалах були майстерно змонтовані телесюжети.

Наталя Литвиненко-Орлова

* * *

Петропавловськ-Камчатський

Клюб української культури ім. Івана Франка діє при обласній науковій бібліотеці імені академіка Степана Петровича Крашенінніковa. На літературно-музичні вечори збираються люди різні за віком, професією, світоглядом, вірою, національністю, аби почути українське слово, українську пісню, клясичну світову музику, поділитися своїми думками, почуттями, ознайомитися з новими виданнями книжок українською і російською мовами, з людьми, що їх пишуть.

Будучи на Камчатці представниками України, ми ніколи не забуваємо про відповідальність перед своїм народом і своєю Батьківщиною, про утвердження позитивного образу України, про необхідність будити кожною зустріччю приспану національну свідомість.

Учасниці Свята Хліба в Мурманську.

Де б не жили українці, вони несуть у світ свої національні корені, свої традиції, святе зерно національної культури народу, його мову, історію. Спілкування з „камчадалами" заохочує до добра і щирости, дарує почуття високого, присутність відкритости, гармонію краси людського спілкування, його багатство...

Остання зустріч в клюбі відбулася 19 грудня – на свято св. Миколая Чудотворця. Спершу ми сказали про те, що в 2006 році виповнилося 150 років від дня народження Івана Франка, ім'я якого носить наш клюб. Мені пощастило 27 серпня минулого року побувати в с. Нагуєвичі, музеї-садибі Івана Франка. Тисячі людей приїхали до Нагуєвичів вклонитися землі, яка дала Україні і світові титана думки і праці.

19 грудня, на святі св. Миколая, Світлана Кривуца, Лідія Перевалова, Наталя Діденко та Наталя Березіна розповіли, ким був св. Миколай. Через луки і ліси прийшов до клюбу св. Миколай (Олександер Кришталь), щоб з добрими людьми зустрітися та перевірити, а чи знають вони молитви і що вміють. Тамара Боргун прочитала „Отче наш", а Надія Сивашенко молитву до св. Миколая, Настя Діденко - „Боже Великий, єдиний", а всі присутні одержали даруночки. Людмила Горай розповіла, як вона з великою любов'ю вишивала, вироблюючи і прикрашаючи кожну деталь ікони Миколая Чудотворця. Вбрана прекрасно вишитим рушником, ікона гарно прикрашала нашу залю. Ця ікона освячена в церкві св. Миколая.

З нагоди 750-річчя Львова про його історію розповіли в клюбі Антоніна Ходосова, Юрій Мазур, Алла Лобко, Лідія Перевалова, Світлана Кривуца, Наталя Березіна, Наталя Діденко, Лідія Плюшко. Людмила Горай прочитала вірш Уляни Смаги про Львів. Співали Лідія Плюшко, Анастасія Коптєва, Антоніна Ходосова. Звучали вірші про Львів Василя Колодія… Ансамбль „Ласкаво просимо" розпочав вечір піснею про св. Миколая, а закінчив гимном „Ще не вмерла Україна".

Едіта Познякова

* * *

Москва

З нагоди 100-річчя від дня народження основоположника практичної космонавтики, головного конструктора перших штучних супутників Землі, міжпляне тних апаратів, творця перших пілотованих космічних кораблів Сергія Корольова в Культурному центрі України в Москві відбулося урочисте зібрання, у якому взяли участь Посол України в Російській Федерації Олег Дьомін, донька Сергія Корольова – Наталя, онуки конструктора, летуни-космонавти, представники наукової громадськости України та РФ. Вів урочисте засідання летун-космонавт Павло Попович.

Від української сторони делеґацію очолював заступник генерального директора Національного космічного аґентства України (НКАУ) Е. Кузнєцов. .

До річниці Сергія Корольова його донька Наталя підготувала спеціяльний мультимедійний проєкт „Спомини про батька" – на екрані було продемонстровано змістовний екскурс у життя вченого, кадри зі старту пілотованого космічного корабля „Восток" та запис голосу С. Корольова.

Е. Кузнєцов вручив галузеві медалі НКАУ ім. М. Янгеля керівництву Федеральної космічної корпорації. Культурний центр України одержав у подарунок спеціяльні сувеніри, книгу про С. Корольова від його доньки та керівництва НКАУ. На завершення зустрічі П. Попович розповів про особистість враження від спілкування з С. Корольовим.

* * *

Урочистий вечір в Культурному центрі України з нагоди Дня Соборности України відкрив генеральний директор Центру, Заслужений діяч науки і техніки України д-р Володимир Мельниченко. Посол України в Російській Федерації (РФ) Олег Дьомін звернувся до присутніх зі словами привітання і зачитав основні положення Акта Злуки УНР та ЗУНР. Відбулося також вручення державних нагород України видатним діячам українського руху в РФ, тому на свято Соборности до Центру завітали гості не лише з Москви, а й з найвіддаленіших куточків Росії.

Художній керівник Національного академічного українського драматичного театру ім. Івана Франка, Народний артист України, лавреат Національної нагороди України ім. Тараса Шевченка Богдан Ступка привітав українську громаду з великим святом Злуки, зробивши наголос на нинішній актуальності загальнонаціонального єднання – в Україні та поза нею. Виступив також ректор Національного гірничого університету, академік НАН України, проф. Генадій Півняк.

В основу концертної програми свята було покладено виступ уславленого українського колективу, лавреата Міжнародної нагороди ім. Григорія Сковороди, чоловічого квартету „Гетьман" у складі Народних артистів України Петра Зайця, Андрія Кондратюка, Генадія Касьяненка та артиста Петра Максимовича (концертмайстер – Заслужений артист України Святослав Ільницький). Цей колектив не вперше виступає на сцені центру, і цього разу викликав особливу зацікавленість поміж численних московських шанувальників – велика заля Культурного центру була переповнена. Спеціяльно до свята дитячий ансамбль „Щедрик" Культурного центру України в Москві підготував хореографічну композицію „Української симфонії" Михайла Калачевського. Танець „На Івана Купала" виконали солісти ансамблю Ольга Обоянцева та Ганна Самойлова. Цей молодий колектив, який очолює Тетяна Кузьмічова, став лавреатом VI Міжнародного фестивалю фольклору „Московський хоровод" і Міжнародного фестивалю дитячої та юнацької творчости „Казкова Ялта".

Інформаційна служба Культурного центру України

В клюбі ім. Івана Франка міста Петропавловська–Камчатського.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Тараса Бульбу грає Богдан Ступка

ЗАПОРІЖЖЯ. – 1 лютого режисер Володимир Бортко почав знімати телесеріял „Тарас Бульба", який стане найдорожчим телепроєктом Росії: його вартість складе 25 мільйонів долярів. Сценарій фільму написав Едуард Володарський, музику – Родіон Щедрін. Фільмування проходитиме в Петербурзі, у Запоріжжі, Польщі, Калінінграді і на заході України. Зокрема декораціями, в яких будуть зфільмовані епізоди кінотвору, стануть вже готові споруди історико-культурного комплексу „Запорізька Січ", що зводилися з 2004 року на острові Хортиця.

Тараса гратиме Богдан Ступка, Андрія – Ігор Петренко, Остапа – Володимир Вдовиченков. На ролю польської красуні запрошена молода актриса з Польщі Вероніка Розаті.

Богдан Ступка свого героя бачить таким: „Коли Бульба одягає голяндський стрій, його не відрізнити від европейця. До того ж, він – полковник, а не простий козак, людина освічена і вихована, тож і виглядати має відповідно". За сценарієм фільму Богдан Ступка неодноразово з`являється в кадрі на коні, хоча він трохи і побоюється випробовувати себе в ролі вершника.

УНІАН

Сцена з фільму "Тарас Бульба". *Фото УНІАН*

Роман Коритко – співець Опілля

Роман Коритко, уродженець Рогатинщини, нині львів'янин – автор багатьох прозових книг, публіцистичних статтей, есеїв, нарисів, у тому числі про творчість замовчуваних у радянські часи Богдана і Левка Лепких. Нещодавно Р. Коритко був в Бережанах учасником реґіональної наукової конференції „Опілля як етноісторична цілісність", де виступив з доповіддю „Природні умови та географічні межі Опільського краю". Розмову з ним мала журналістка Тетяна Будар.

– Ви написали чимало книг на Лепківську тему. Очевидно, вона також найближча до Вашого серця?

– Я б сказав, що тема Лепкіяни для мене рідна. Я змалку наслухався багато цікавих історій з життя Богдана і Левка Лепких. Тому не міг не писати про них... Спершу друкував статті публіцистичного змісту, а згодом брати Лепкі стали героями моїх романів, зокрема „Від передгрозззя до громовиці" та „У кігтях чужого орла". Я горджуся тим, що перший в українській літературі змалював образ Богдана Лепкого у художньому творі. З іменами Богдана та Левка Лепких пов'язано чимало різних історій. Досить сказати, що Богдан Лепкий мав свою, подаровану йому в 1932 році до 60-річчя від дня народження, віллу „Богданівку", а іменем Левка Лепкого було названо одне з цілющих джерел-криничок, яке називали „Льонько" (так кликали директора живця – „Пан Льоньо"). І віллу „Богданівку", і джерело „Льоньо" за радянських часів зруйнували.

– Заглибитися у минувшину, в історію міст та сіл, напевно, також цікаво?

– Маєте рацію. Документальна література історико-краєзнавчого характеру дуже потрібна у наш час. Хоч писати такі твори нелегко, бо треба добряче покопатися в архівах, у газетних річниках кінця XIX та XX ст., записати спогади старожилів. І тільки тоді можна братися за перо. Я вже видав п'ять таких творів: „Опільське село Черче", „Стратин – село Опільського краю", „Добринів – село мальовничого Опілля", „Данильче – село Опільської землі", „Четники – давнє село Опільського краю".

– Чи порадуєте читачів презентаціями своїх нових творів?

– Ось-ось мають появитися на світ роман „Приречена на смерть", присвячений національно-визвольній боротьбі 40-их років минулого століття, та книжка історико-краєзнавчого жанру „Липівка, Кривня, Воронів – Опільські села над Гнилою Липою". Працюю також над історією ще одного села на Рогатинщині, яке називається Путятинці. Покищо точної назви книжки немає, але те, що у ній буде слово, пов'язане з Опіллям, сумніву не викликає...

Унікальний Гуцалюк

(Уже не рецензія)

Любов Коленська

Минуло три роки, відколи Любослав Гуцалюк покинув оцю не надто для нього ласкаву землю. Покинув її без супроводу гучних фанфар і славослав'я. Самотньо відійшов, бо тоді вже не було Рені – його дружини, ані Яреми – сина його. У Господній Дім не увійшов з порожніми руками – приніс туди усе своє мистецьке надбання, серце своє палке, духа, надхненого горінням творчости.

Унікальний був Гуцалюк, і який же непокірний і нестримний у творчості своїй! В дусі Ґетевого: „Іммер штребен"... Завжди до чогось стреміти. Так зустрічав Гуцалюк кожний день – з нестримною жадобою завжди творити щось інше, щось краще – орла вабить небо. Був він унікальним відкривачем все нових форм, все нових накреслень – то стрункиx ліній, що нагадували суворий і елеґантний ґотик, то всупереч до нього шпатлею накладав на полотна круглаві, м'які зариси-силуети: тоді кудись зникав ґотичний холод і суворість, а на зміну їм на полотнах картин вигорталася ґраціозна легкість, вигорталося барокове тепло. Як ось на одній з картин – рядочком дерева – кучерявляться під нагином легкого вітру, що заокруглює їхні верхи.

Унікальний він був також у розгортанні на своїх полотнах всерізних барв: від провесняних – сріблисто-сизих, орхідейно-ніжних, до палких, гарячих, оранжевих, іскряно-жагучих, соняшних; звідкіля і назва його: „Соняшний Гуцалюк". І вкінці появилася новість, що оздоблювала Любославові картини в незвичайний спосіб – королівський золотий колір.

Гуцалюкова унікальність позначалася і в розмаїтті тематики. Це краєвиди в різні пори року, морські пейзажі, бульвари міст, квіти. Малював він і портрети Рені, Яреми, приятелів і знайомих, працював і над ілюстраціями до книжкових видань. Бувало, гостимось у його домі – не встигаємо помітити, як Гуцалюк уже передає готовий портрет одного з нас...

А коли ви приходили на чергову виставку у Літературно-Мистецькому клюбі в Ню-Йорку – вам непотрібно було ніякої програмки з поясненнями, де знаходяться Гуцалюкові картини – бо всі його картини мали притаманний Гуцалюковий характер – розсвітлений новим сонцем, новою одчайдушною зорею. І власне ота Гуцалюкова відвага, ота одчайдушність перед новими дорогами і визначила його малярський силует таким унікальним.

Поміж багатьма Гуцалюковими незвичайними картинами дві з них визначилися особливістю виконання і вийнятковим чаром. Одна з них, вузька і подовгаста, здається, простір її біжить кудись в нескінченність... На цій картинці Гуцалюк відтворив бездонну і непрозору глибінь вод, що її підкреслює густа, оксамитова синь моря – як тло для білих вітрильників: вони не ворушаться, не пливуть, мовчазно вичікують на удар морської хвилі...

Друга картина – це зображення собору св. Юра у Львові. Дах цього храму холодно-сірої барви: він майже впобліз зустрічається з ледь голубим небом. Стіни собору – блідо-бежової барви. І скрізь по всій картині – горизонтальні стрункі лінії. Вони зодягають увесь цей храм в особливо небуденну шату – в пастелі він увесь, начебто це не собор, а палац якийсь. Дивишся на цю картину – і відчуваєш Гуцалюкову з'єднаність із оцим храмом, рідність. Не диво, Любослав Гуцалюк – уродженець Львова. Маршував колись із своїми побратимами-дивізійниками, щоб здобути свободу рідному краєві.

Ще одне незабутнє. Коли іноді Любослав Гуцалюк у його показових лекціях з малювання стояв перед мольбертом – і за короткий час перед глядачами на полотні мольберта виринало або містечко якесь, дерева чи квіти. Іноді ще не закінчивши свого малюнку, він обертався до глядачів: у руці – невідлучна шпатля, а на шиї – замість краватки – фантазійна шовкова фулярдова хусточка – це на зразок популярної в Европі, особливо у Франції, моди, що її притримуються там малярі. Зір його тоді перестрівався з поглядами публіки, а на устах його сходила мила, начебто бентежна усмішка хлопчака, що вчинив ще одну витівку.

Либонь, однак, в кожній такій фантастично-чарівній казці, начебто в якомусь непорозумінні, як і в усьому доброму і надійному, приходить кінець. Раптом Любослав Гуцалюк двічі постраждав від виливу крови в мозок. Можна б було тоді припускати, що він, знесилений недугою, кине шпатлю, відвернеться від мольберта, відійде у куток, щоб уже так лише існувати... Та це не був би Гуцалюк. Не залишав він своїх полотен порожніми, а намагався малювати далі. У боротьбі сам зі собою... Довго тривала ця розпачлива боротьба... Даремно – він уже не зміг намалювати нічого подібного до його картин навіть ще з недавніх років. Коли я його запитала – чому це так, адже його руки вже володіють шпатлею... Гуцалюк на те мені відповів: „Руки тут ні в чому не винні... Це мій ум... Він вже не потрапить попровадити їх за моїми бажаннями і думками, бо ж і бажання мої і думки сьогодні вже розпливчасті і невиразні".

Любослав Гуцалюк

Любослав Гуцалюк своєю унікальністю маляра оживив українську громаду. Відкрив перед нею двері у нові і досі їй незнаний і широкопростірний, барвистий світ його соняшної палети і лагідної пастелі. Громада ожила. Сотні людей відгукнулися на його виставки. Прокинулося загальне спонтанне зацікавлення. Люди зупинялися перед Гуцалюковими картинами і в їхніх душах ворушилося щось гарне і добре, начебто прагнення зглибити і зрозуміти Гуцалюковий світ, а з цим і зглибити свій власний.

Концерт забутих шедеврів

НЮ-ЙОРК. – Піяніст Жером Ловенталь, відомий нашій публіці з його виступу в грудні 2003 року з Авальон-квартетом, винахідник „запорошених" на останній полиці майстерних творів, які з нерозгаданих причин не виконуються. В концерті 20 січня Український Інститут Америки у музичній серії наново представив ансамбль „Ловенталь з приятелями", до яких належать скрипаль Джесі Мільс, альтистка Морін Ґаляґер та челіст Якуб Омскі. Вони подали на розгляд публіки два незнані фортепіянові квартети: румуна Джорджа Енеску (1881-1955) та росіянина Сергія Танєєва (1856–1915).

Обидва композитори мали подібні риси характеру – були дуже вимогливі у своїй творчій праці, їхні твори за своєю конструкцією уважаються майстерними. Обидва композитори були в свій час неперевершеними виконавцями та прикладними педагогами. Енеску вчив знаних скрипалів Єгуді Менугіна, Іво Ґітліца, Крістяна Фераса і піяніста Діну Ліпаті. У Танєєва вчилися композитори Олександер Скрябін, Сергій Рахманінов, Райнґольд Ґлієр. Але між ними була велика різниця у виборі музичного матеріялу. Енеску – прихильник національної школи, брав теми навіть з румунського і циганського фолкльору, а Танеєв тримався клясичної традиції, звертаючись до минулих століть.

Ансамбль відкрив програму Другим фортепіяновим квартетом Енеску. Музика його тричастинна і написана у формі концерту в космополітичному характері. Тут кожний інструмент має рівнорядну ролю і кожен виконавець проводив живий діялог з фортепіяном та скрипкою, а далі – скрипка з альтом та челльо. Вони суцільно грали ясно теплим звуком з елеґантним насвітленням імпресіоністичних кольорів.

В квартеті Танєєва ансамбль насвітлив романтичну образність екзотичного клясицизму. Перша частина пройшла з буйним захватом, а повільна частина привабила своєю тужливою мелодією гіпнотичного „Синього місяця". Кінцівку смичкові інструменти виконали з чіткою артикуляцією, де кожний інструмент мав свої мелодійні лінії, а піяніст Ловенталь надав акуратного заокруглення фортепіяновій партії.

Богдан Марків

ПОЕЗІЯ

„Де ви, люди, чи в дорозі, чи спочили в Бозі?"

Ілля Ліпес – родом з України, деякий час жив в Ізраїлі, тепер – мешканець Торонто. Пише вірші українською і російською мовами, перекладає з івриту. Досить величеньку добірку його україномовних віршів переслала мені Ліда Палій з Канади. Гадаю, „Свобода" зможе вибрати декілька з них для друку.

Василь Махно, Ню-Йорк

Пісня

„Я все забув..."
Дмитро Іванов

Я ледве встиг замурувати гроти
Моєї посивілої душі,
Як їх раптово зрушив і прошив
Твоїх долонь ледь-ледь вітчутний дотик.

Я так давно тебе відтяв.
Тобою марити не можу. Доволі.
Якого ще ти потребуєш болю,
Якого ще чекаєш каяття?..

Я все забув. Мені чимало років, –
І з кожним днем біліша борода,
Але твій голос і твоя хода
Мене жбурляють знов у злий неспокій.

Я так давно тебе відтяв.
Тобою марити не можу більш. Доволі.
Якого ще ти потребуєш болю,
Якого ще чекаєш каяття?..

* * *

Задурно, тобто, задарма
Мені дісталася дорога
В цей Божий світ, а я, небога,
Все вередую, що нема
У мене то грошей, то хисту,
Що ані глузду, ані змісту
В моїй щоденній метушні...
Чи зміниться колись на інше?..
А криги на душі все більше.–
Не тане навіть повесні.

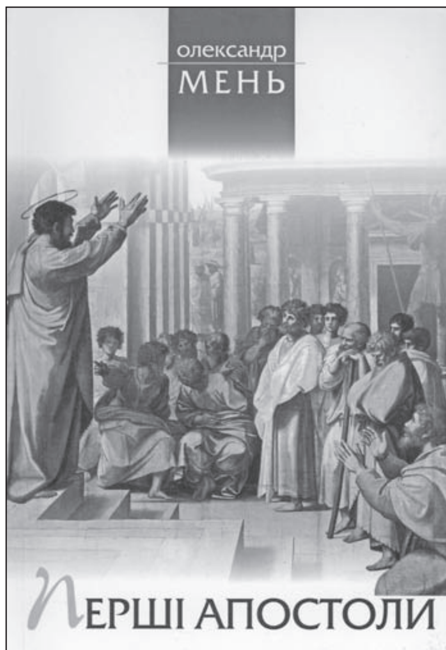
* * *

Тиша, тиша... навіть миша не шкребе в підлозі.–
Де ви, люди, чи в дорозі, чи спочили в Бозі?
Люба жінка, меду кринка, може – краща доля
Вас, ошуканих, шукає край чужого поля?
Мертва тиша... навіть миша
не шкребе в підлозі.–
Тільки лихо ледве-ледве диха на морозі.

Ілля Ліпес

НОВІ ВИДАННЯ

Перші апостоли – хто вони?

У львівському католицькому видавництві „Свічадо" щойно вийшла книга відомого християнського письменника-богослова о. Олександра Меня „Перші апостоли" у перекладі з російської редактора „Свободи" Лева Хмельковського. Рід священика о. Олександра Меня походив з Харкова, але його мама Олена у роки більшовицького переслідування церкви в Україні виїхала до Москви, де охрестилася разом з синами Олександром і Павлом у підпільній (катакомбній) православній церкві. Спілкування з переслідуваним священством привело Олександра до священичого сану. Він написав ряд книжок, які видрукував під псевдом на Заході. У вересні 1990 року його вбили ударом сокири в потилицю на шляху до підмосковної церкви, де він служив (докладніше про це можна прочитати у новій книжці Л. Хмельковського „Америка: українські зустрічі", теж виданій в 2006 році у „Свічаді"). Загалом це видавництво випустило вже третю книжку о. Олександра Меня, яку за дорученням його вдови – полтавки Наталі Григоренко-Мень, як і дві перші, переклав з російської Л. Хмельковський. Попередні видання – „Син Людський" і „Світло в пітьмі сяє" прихильно зустріли читачі в Україні. Нову книжку можна придбати у перекладача за 10 долярів (з пересилкою), звернувшись на адресу: Lev Khmelkovsky, 300 Parsippany Rd., Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054. Нижче подаємо уривок з книжки о. О. Меня „Перші апостоли".

Життя Симона й Андрія нічим не різнилося від побуту інших рибалок Генезарету. День у день вони споглядали сизу гладінь води в обрамленні пагорбів, чули крик чайок, терпляче виконували свою одноманітну працю.

Риби в озері було багато, і вона повсюдно цінувалася на смак. Підлітки добували рибу гарпунами і вудочками, а справжні промисловики спільно виходили на риболовлю. Сіті ставили, а волок закидали по кілька разів коловими рухами. Рибалили вночі, щоб вранці можна було віднести свіжий товар на базар. Великі човни, як правило, мали вітрила: з заходу часто дули сильні вітри, які весною переходили в шторм. Симон мав досить місткий баракас: згодом Вчитель не раз плавав на ньому разом з Дванадцятьма.

Від Капернауму збереглися лише руїни, але завдяки розкопкам можна уявити собі панораму міста, яке відіграло таку важливу ролю в євангельській історії. Порівняно велелюдне і жваве, воно було, проте, невеликим: кілька кварталів, що простягнулись на кілометр уздовж берега, вкритого камінням. Житла будували з темного нетесаного базальту, а потім штукатурили. Винятком була білокам'яна синагога, яку спорудив на свої кошти римський офіцер-прозеліт.

Формально Капернаум був підпорядкований юдейському тетрархові Антипі. Але й прокуратори Риму тримали там свій гарнізон, що було зумовлено стратегічним розташуванням міста – на перехресті шляхів між Палестиною, Фінікією і Сирією. В Капернаумі часто зупинялися мандрівники і торговельні каравани, тому Антипа заклав на березі митницю. Саме в ній служив збирач мита, який згодом став учнем Ісуса.

Як тепер з'ясовано, будинок Симона стояв біля синагоги, майже над самим озером. Після того, як апостол покинув його, там продовжували збиратися на молитву галилейські християни; внутрішні перегородки були розібрані, щоб вмістилося якомога більше людей. Під час війни з Римом (66–70 рр.) карателі розорили усе узбережжя, але віруючі не забули, де була їхня домашня церква. На її місці через кілька століть було поставлено восьмигранну каплицю. Зовсім недавно під її підвалинами виявлено залишки будинку св. Петра. На уламках стін зберігся малюнок човна апостола й написи грецькою і арамейською мовами. Це доводить, що капернаумська хата була святинею для християн-євреїв і прочан з інших областей.

Чимось ця будівля була подібна до старих будівель Середньої Азії чи Кавказу. Її оточувало подвір'я, відгороджене від вузької глухої вулички стіною. У дворі сохли мережі, стояли жорна і кам'яні глеки на воду. Там же була піч і два-три дерева, під якими можна було перепочити на дозвіллі. Інші житла, які виходили на подвір'я, належали рідні Симонової дружини.

Все життя родини минало просто неба. До хати йшли на ніч або в негоду. Покої були тісними, з маленькими вікнами. Дверей не було, зачиняли тільки зовнішню браму. Дахом був плаский настил, який при потребі легко розбирався.

Так виглядав будинок, у якому знайшов притулок Ісус Назарянин у перший рік свого служіння.

Рибалки Галилеї мали славу людей брутальних і темних. Й уся ця округа в очах благочестивих мешканців півдня була ледве не поганською, населеною „амгаарец", простолюдом, що не дуже знається на релігії. Проте таку думку не можна вважати цілком слушною. Син Йони – один з тих, хто спростовував її усім своїм життям. Він суворо дотримувався Закону, зокрема правил про заборонену й дозволену їжу. Хоча в Діяннях Петра названо людиною „неписьменною й невченою", але це лише означало, що він не вчився в богословських школах; проте, як й усі ізраїльтяни, Петро з дитинства був письменним, знав Писання і був вихований у відданості батьківській вірі. Слово Боже, яке щосуботи читали в синагозі, не залишало його байдужим. Про це свідчить хоча б його подорож до Йордану: навряд чи людина, яка жила тільки повсякденними турботами, кинула б житло, працю й господарство, щоб йти далеко на південь слухати проповідь самітника, який прийшов з пустелі, не кажучи вже про ту готовність, з якою Петро відгукнувся на заклик Ісуса йти за Ним...

Також годі припускати, що майбутній апостол був винятком у Капернаумі. Тісна дружба єднала його з синами рибалки Зеведея – Яковом та Йоаном, і споріднювала їх не просто спільність занять, а справжня духовна близькість.

У негоду або сидячи за ремонтом сітей рибалки могли розмовляти, ділитися новинами, тривогами й думками. З Кесарії та Єрусалиму доходили чутки про свавілля прокуратора й народні заворушення. Багато хто говорив, що настають останні часи. Передовсім це означало, що настане кінець ярма поган і запанує Боже Царство.

Правда, Симонові і його товаришам майбутнє бачилося досить примарно. Люди по-різному тлумачили слова пророків. З рук до рук переходили десятки згортків, і в них не можна було прочитати єдиного вчення про Месію, Його панування. Одні описували Його як великого воїна, подібного до партизанських ватажків Галилеї; інші Його прихід бачили як світову катастрофу, коли затьмариться сонце й зорі впадуть з неба; треті зображували Спасителя на чолі тисяч ангелів. Були й такі, хто запевняв, що Месія дасть народові нову Тору, нове Боже вчення. Розібратися в цьому багатоголоссі було нелегко. Однак ми схильні вважати, що четверо рибалок з Капернауму очікували приходу чудесного Царя, який з допомогою небесних сил переможе невірних й утвердить в Єрусалимі свою вічну державу.

Саме тому вони прийняли Ісуса ніби „монарха на вигнанні", який переховується в очікуванні години, коли можна буде дати сигнал до боротьби... У простоті душевній вони плекали честолюбні пляни й сподівалися поділити з Ним тріюмф, посівши місця біля месіянського престолу.

ДОКУМЕНТИ СВІДЧАТЬ

Сьогодні ми закінчуємо публікацію добірки документів з Державного архіву Росії, у яких йдеться про подолання національно-визвольного опору в Україні. Збереглося також повідомлення про боротьбу українських патріотів проти німецьких окупантів, яке варто прочитати тим, хто тепер закидає їм співробітництво з гітлерівцями.

Донесення з зайнятих територій ч. 12. Начальник поліції безпеки. Штаб командування. При виникненні запитань посилатися на вказаний вище номер.

Зміст: *український рух опору*

Румунська поліція у квітні 1942 року розкрила у Чернівцях розгалужену мережу групи Бандери, яка діяла в Північній Буковині. В результаті розслідування з’ясовано, що цю групу фінансували англійці і на неї мала вплив Secret Service. Зв’язок підтримувався через Мурманськ. Українське бюро в Лондоні має представництва в Парижу і Женеві і широку розвідувальну мережу в Україні. У зв’язку з смертю провідника ОУН Семена Менди (19.7.1941) в концтаборі Аушвіц були поширені летючки в місті Лемберґу.

У Чернівцях проведено численні арешти. З виявлених документів з’ясовано, що члени бандерівської організації готували замах на коменданта Чернівців капітана Еріха Райтценштайна. Метою замаху було завдати шкоди німецько-румунським взаєминам. Провідником бандерівської групи був в Північній Буковині був Кендзерський, якого румунська поліція не захопила, бо він втік до Галичини. З конфіскованого майна на особливу увагу заслуговує заклик бандерівської організації до усього українського населення, в якому зокрема говориться: „Адольф Гітлер ніколи на дасть створити самостійну Україну, бо інакше він втратить своє панування на південному сході Европи. Скрізь, де можна, бийте німців ножем у спину“. Далі в тексті закликають український народ до саботажу з метою опору продовженню війни на Сході. На разі організація Бандери використовує в своїй підпільно-диверсійній діяльності підпільну газету „З мечем“.

Групу Бандери фінансує Англія через Українське бюро в Лондоні, яке очолює Яків Макогін, народжений у Відні 27.9.1880 р., перебуває в шлюбі з заможною американкою Сузаною Фалов, 29.5.1891., має американське підданство і живе на широку ногу. Особливо він виявляє себе, коли йдеться про українське проблеми. Так було при виникненні закарпатсько-української держави, яка проіснувала недовго. Тоді Макогін відіграв немалу ролю, організувавши широку розвідувальну мережу через пункти продажу молока однієї молочної кооперативи в Закарпатській Україні. У той час Макогін використовував псевда – князь Розумовський, Мокрівський, МакКоен. Вважається, що на українській визвольний рух він витратив мільйони.

У виявленій в Києві летючці проводу руху Бандери в Західній Україні говориться про обурення, яле викликає груба колоніяльна політика німців в Україні. Недовге управління німців, говориться у летючці, зруйнувало надії на самостійність України і тому тепер треба стати на шлях організованої революції під проводом Бандери. Час виступу визначить провід ОУН. За інформацією, що надійшла, один з провідників руху Бандери на Волині вважає, що українському народові немає чого чекати від німців. Найшвидше, український народ буде частково знищений.

24. 7. 1942 р. в Києві захоплений провідник руху Бандери у Східній Україні, який використовував псевда „Піп“, „Андрей“, „Мудрий“. При спробі втечі він був поранений і пізніше вмер. При ньому виявлений фальшивий пашпорт на ім’я Василя Панасюка, а також досі невідома організаційна інструкція руху Бандери. Крім того, 24.7.1942 року заарештований українець Олександер Погорілий, який видає себе за провідника Революційної української націоналістичної організації (РУНО), яка була ніби створена в січні 1942 року в Києві і тепер налічує тисячу членів.

РДВА, фонд 500к „Головне управління державної безпеки“, оп. 1д, справа 775

Державний комітет оборони, т. Сталіну Й. В.
ч. 329/б

В лютому ц. р. в Радехівському районі Львівської області 2-ий прикордонний загін і 42-ий мотострілецький прикордонний полк НКВД провели ряд чекістсько-військових акцій з ліквідації оунівських банд. У висліді акцій вбито 229, захоплено живими 216 і з’явилися з повинною 616 бандитів. В районі акцій арештовано 670 осіб різного антисовєтського елементу.

5 лютого 9-та застава 2-го прикордонного загону НКВД вела бій з бандою УПА. Після перестрілки банда почала відходити до лісу. Прикордонник єфрейтор Пустельников С. С. побачив, що бандитам вдається відірватися від застави, сів на селянського коня, обігнав банду і вогнем скував її дії. Пожертвувавши життям, Пустельников забезпечив підхід застави до місця бою і ліквідацію банди. Прикордонники вбили 22 і захопили живими бандита. Пустельников служив у прикордонних військах з 1940 року, брав участь в обороні Ленінграду, де був чотири рази поранений. За участь в акціях проти оунівців представлений до нагородження орденом Червоного прапора.

Начальник прикордонних військ НКВД СССР
генерал-лейтенант **Стаханов.**
17 березня 1945 року

У цій архівній справі зберігаються укази президії Верховної Ради СССР про присвоєння за бій 5 лютого 1945 року Семенові Пустельникову звання Героя Совєтського Союзу, нагородження орденами і медалями 82 вояків НКВД. Найвищі нагороди отримали майори Олександер Грахов, Василь Птіцин, капітан Григорій Тимошенко, старший лейтенант Венедикт Никифоров та інші, які воювали не з чужинцями, а з громадянами України, яка була тоді частиною СССР.

СПОРТ

Вислід змагань з копаного м'яча в Австралії

Команди США і Великої Британії.

Закінчення з ч. 5

15 січня

Збірна УСЦАК – „Тризуб", Сидней – 3:3. Ґолі для збірної УСЦАК здобули: Богдан Яцишин (2), Олег Яцишин (1); для „Тризуба", Сидней – Андрій Лещишин (2), Микола Федик (1).

Збірна Великої Британії – УСК „Вікторія" – 3–1. Ґолі для збірної Великої Британії здобули: Алекс Демянчук (2), Джан Ґіклінґ (1), для УСК-у „Вікторія" – Андрій Соболь.

16 січня

Збірна УСЦАК – збірна Великої Британії – 3–2. Ґолі для збірної УСЦАК здобули: Іван Копитчак, Андрій Панас і Сергій Молчанович, для збірної Великої Британії: Андрій Уругарт і Алекс Демянчук.

УСК „Леви", Аделаїда – „Тризуб", Сидней – 1:0. Єдиного ґоля в цій грі для „Лева" здобув Дойко Добрий.

17 січня

„Тризуб", Сидней – УСК „Вікторія" – 2:1. Ґолі для „Тризуба" здобули: Ґеник Співак і Михайло Бачинський, для УСК-у „Вікторія" – Антін Сирочук.

УСК „Леви" Аделаїда – збірна УСЦАК – 4:1. Переможні ґолі для „Левів" здобули Мішко Певич, Дейл Редмонд і Марк Санґер, для збірної УСЦАК – Сергій Молчанович.

18 січня

УСК „Леви", Аделаїда – збірна Великої Британії – 5:2. Ґолі для „Левів" здобули Марк Санґер, Віктор Новиков, Міхаель Гадаль, Мікі Левіч і Ґоран Цвіянович, для збірної Великої Британії – Роман Леньо і Алекс Демянчук.

УСК „Вікторія" – збірна УСЦАК – 1:1. Ґолі для збірної УСЦАК здобули Іван Копитчак для „Вікторії" – Міхаель Кац.

19 січня

УСК „Леви", „Аделаїда – УСК „Вікторія" – 5:4. Ґолі для „Левів" здобули: Міхаель Гадаль (2), Віктор Новиков і Зенон Болецький, для „Вікторії" Саша Пєстов (3) і Міхаель Кац.

„Тризуб", Сидней – збірна Великої Британії – 3:1. Ґолі для „Тризуба" здобули Андрій Лещишин (2) і Раєн Сколер, для збірної Великої Британії – Джан Ґіклінґ.

20 січня

Кінцеві ігри за 1–2 та 3–4 місця. „Тризуб", Сидней, що в кінцевому показнику табелі ігор турніру зайняв друге місце, переміг дружину „Левів" вислідом 4:1 і цим самим здобув трофей турніру. Змагання за третє місце між збірними УСЦАК і українців Великої Британії закінчилися нічиєю – 3:3. В кінцевому показнику табелі ігор турніру збірна УСЦАК посіла третє місце і здобула бронзову нагороду.

Омелян Твардовський
Фото: **Марко Гованський**

Команда США обідає в Сиднеї.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" ЗА СІЧЕНЬ 2007 р.

100 дол.	Романко Мирослав	Лоренсвіл, Н. Дж.
	в пам'ять Йосифа Куца	
	Волєвідки Марта і Ігор	Ріно, Нев.
55	Криштальські Віра і Ярослав	Форест Гілс, Н. Й.
	Лисняк Роман	Гемстед, Н. Й.
	Макар Євген	Мавнтесайд, Н. Дж.
	Романа Рудник-МесКанзі	Лос-Анжелес, Каліф.
50	Керша Олександра	Бирлінґтон, Вт.
45	Гарасим'як Андрій	Ню-Йорк, Н. Й.
	Ірина Брик-Жизномирська	Університі Парк, Фла.
	Яріш Ірина	Етобіко, Онтаріо, Канада
	Леус Іван	Роян, Квебек, Канада
40	Савицький Роман	Кротон-Он-Гатсон, Н. Й.
35	Келебей Ірина	Монреаль, Квебек, Канада
30	Кузич Юрій	Ґлен Елен, Іл.
25	Байко Петро	Парма, Огайо
	Бук Юрій	Лас Веґас, Нев.
	Очеретко Аркадій	Сан Ситу Вест, Аріз.
	Запорошенко Микола	Карбондейл, Іл.
20	Боб'як Олександра	Асторія, Н.Й.
	Яшко Микола	МекКіней, Тек.
	Кобаса Олександер	Віліямставн, Н. Дж
	в пам'ять Романа Мариновича	
	Ковач Василь	Стретфорд, Кон.
	Кузич Неонілія	Чикаґо, Іл.
	Мельник Люба	Елмгерст, Н. Й.
	Пундій Павло	Чикаґо, Іл.
	Сімбровський Віліям	Антійох, Іл.
	Слиж Роман	Ралей, Пн. К.
	Соляник Віктор	Болдер, Каліф.
	Воловчук Володимир	Орленд Парк, Іл.
15	Берегулько Павло	Колюмбія, Півд. Каліф.
	Бойцуняк Олена	Ворен, Миш.
	Галицький Іван	Вайт Лейк, Миш.
	Кушнір Ірина	Філядельфія, Па.
	Кушнірук О.	Чикаґо, Іл.
	Кифор Карпо	Ню-Йорк, Н. Й.
	Лаврин Надія	Стирлінґ Гайтс, Миш.
	Марущак Ілько	Вірборн Гайтс, Миш.
	Мірчук Ігор	Вілов Ґров, Па.
	Музичка Ярослав	Кентон, Огайо
	Новосад Наталія	Кортіс, Онтаріо, Канада
	Шепелявий Данило	Скенектеді, Н. Й.
15 дол.	Вітковицький Ігор	Силвер Спрінґ, Мд.
12	Плита Іван	Обурн, Н. Й.
10	Бекерська Анна	Ютика, Н. Й.
	Богданик Йосиф	Чикаґо, Іл.
	Черко Лаврин	Омага, Неб.
	Шпитко Марія	Чикаґо, Іл.
	Данилюк Петро	Гаятсвіл, Мд.
	Данилишин М	Вудсайд, Н.. Й.
	Фарботник Михайло	Сиракюз, Н. Й.
	Ґоляші Анна і Роман	Палатайн, Іл.
	Ґордон Валентина	Порт Шарлот, Фла.
	Гарисимів Михайло	Норт Порт, Фла.
	Голіяни д-р Оксана і Михайло	Елмвуд Парк, Іл.
	Ємець Ірина	Ворнерс, Н. Й.
	Клюка Ярослав	Маямі Біч, Фла.
	Коропей Ніна	Джонстон Р,Ай.
	Крамарчуки Лідія і Богдан	Кліфтон, Н. Дж.
	Кравчук-Велс Наталія	Силвер Спрінґ, Мд.
	Куриній Михайло	Берлін, Мд.
	Лаврин Іван	Чикаґо, Іл.
	о. Юрій Малаховський	Флашинґ, Н. Й.
	Маслій Микола	Філядельфія, Па
	Михайличенко Михайло	Джексон, Н. Дж.
	Музика Катерина	Філядельфія, Па.
	Мир Патриша	Філядельфія, Па.
	Недільський Євген	Ліма, Огайо
	Олиник Степанія	Ворм Минерал, Спр, Фла.
	Петрів Катерина	Самервіл, Мас.
	Пігут Слабомир	Кристал Лейк, Іл.
	Пилипець Надія	Колієрвіл, Тен.
	Шевчук Марія	Джерзі Ситі, Н. Дж.
	Сохан Ігор	Вудклиф Лейк, Н. Дж.
	Сорощак Володимир	Чикаґо, Іл.
	Стасюк Дарія	Кергонксон, Н. Й.
	Столярська Анна	Омага, Неб.
	Свічковська Галина	Беркли Спринґс, В. Ва.
	Щебетюк Марія	Норт Порт, Фла
	Томащук Данило	Кензес Ситі, Мо.
	Тур Степанія	Асторія, Н. Й.
	Вовк Марія	Стерлінґ Гайтс, Миш.
	Бартошик Зиновій М.	Львівська обл. Україна
5 дол.	Баб'як Іван	Амстардам, Н. Й.
	Биковський Микола	Гілтон, Н. Й.
5 дол.	Хміляк Василь	Клівлед, Огайо
	Данилюк Анна	Ворен, Миш
	Дністрян Надія	Нейполс, Фла
	Долінай Олександер	Гетборо, Па.
	Дубик Тадей	Сарнія, Онтаріо, Канада
	Дубинін Світлана	Гескел, Н. Дж.
	Ґолія З.	Тарпон Спринґс, Фла.
	Мирошниченко-Кузьма Галина	Тенерсвіл, Н. Й.
	Голінко Софія	Трентон, Н. Дж.
	Гусар Дарія,	Вестон, Онтаріо, Канада
	Ілюк Зіна	Бел Гарбор, Н. Й.
	Качун Василь	Бронс, Н. Й.
	Каваць Михайло	Парма, Огайо
	Кравчук Анна	Норт Порт, Фла.
	Кучарська Ольга	Монреал, Квебек, Канада
	Кутинський Ярослав	Галандейл Біч, Фла.
	Керилів Наталія	Чикаґо, Іл.
	Лисяк Петро	Нетконґ, Н. Дж.
	Нагребецький Роман	Галіфакс, Н. Ш., Канада
	Новицька Ірина	Парма, Огайо
	Полатайко Осип	Бетел Парк, Па.
	Пращик Григор	Вест Істон, Па.
	Рудницька Юлія	Лейк Джордж, Н. Й.
	Рубак Роман	Ст. Пол. Мін.
	Саляк Василь	Ню Гоп, Па.
	Савка Лариса	Дес Плейнс, Іл.
	Швейко Лена	Фулертон, Каліф.
	Шеремета Марко	Чикаґо, Іл.
	Склепкович Б.	Ратеорфорд, Н. Дж.
	Старух Теофіль	Александрія, Ва.
	Сива Анна	Шула Віста, Каліф.
	Ткачук Явдоха	Філядельфія, Па.
	Васічко Іван	Картирет, Н. Дж.
	Верхогляд Микола	Ґлендейл Гайтс
	Вішка Семен	Честер, Н. Й.
	Волошин Микола	Парма, Огайо
	Захарків Тамара	Ленздей, Па.

Разом 1867 дол.

Щро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).
Спеціяльні членські категорії:		
Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма
Ім'я і прізвище ______________________
Адреса ______________________
Місто ______________ **Штат** __________
Поштовий індекс ______________________
Електронна пошта ______________________
Телефон ______________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2007 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність мого дорогого
МУЖА

СВ. П.

АНДРІЯ ЗАКРЕВСЬКОГО

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені

22 лютого 2007 р.

- у церкві св. Юра в Ню-Йорку о год. 9:30 ранку;
- у церкві св. Покрови Божої Матері в Бронксі, Н.Й.;
- у церкві св. Покрови Божої Матері, Озон Парк , Н.Й.;
- у церквах: у Золочеві і у Львові, Україна;
- та у церкві у Мілянові, Польща.

Прошу згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина – ЛІДІЯ ЗАКРЕВСЬКА

Ділимося сумною вісткою з рідними, друзями, близькими, приятелями і знайомими, що в суботу, 3 лютого 2007 р. в Ню-Йорку відійшла до Отця небесного, що Її сотворив, найдорожча МАМА, БАБУСЯ і ТЕТА

СВ. П.

ЛЮБА ПРОКОП

з дому КОМАР

нар. 1 листопада 1919 р.

ПАРАСТАС був відправлений в понеділок, 5 лютого 2007 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ була відправлена у вівторок, 6 лютого в церкві св. Юра. Тлінні останки Покійної похоронено на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Горем прибиті і засмучені:

дочки – ХРИСТЯ з мужем НІЛЕМ ГОЛДБЕРҐ
– ЛІДА з мужем ВОЛОДИМИРОМ АРТИМИШИНИМ
внуки – МАКСИМ і ЛІЛЯ
ближча і дальша родина в Україні і діяспорі.

Вічна Її пам'ять!

....

Замість квітів на свіжу могилу, в пам'ять Покійної можна складати пожертви на „Літопис УПА" або на Український Музей в Ню-Йорку.

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 31 січня 2007 р., в Ню-Йорку несподівано упокоїлася в Бозі наша незабутня СЕСТРА, ТЕТА І ПЛЕМІННИЦЯ

СВ. П.

ТАНЯ УЛЯНА КОРШУН НЕСТЕРЧУК КЕЙВАН

нар. 2 листопада 1944 р. в Німеччині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 8 лютого 2007 р. в церкві св. Юра, в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Горем прибита родина:
сестра – РОМА ЧАРДОН з мужем КЕНЕТОМ та донечками ПРИСЦИЛОЮ і АМЕНДОЮ
двоюрідна сестра – ЄЛИСАВЕТА (ЛІЛЯ) БАРАН з мужем д-ром АНДРІЄМ та дітьми ДМИТРУСЕМ і НАТАЛЕЮ
двоюрідні брати – СВЯТОСЛАВ ЧАРТОРИЙСЬКИЙ з дружиною МАРТОЮ ВОЛЧУК і донею КАТЕЮ
– д-р БОГДАН ЧАРТОРИЙСЬКИЙ з донею АЛЕКСОЮ та нареченою ІРЕНОЮ
вуйки – хресний батько РОМАН ЛИСНЯК з дружиною ВАЛЕЮ та сином МАРКОМ
– ВОЛОДИМИР ЛИСНЯК з дружиною ЛАРИСОЮ і доньками УЛЕЮ та ЛАДОЮ
ближча і дальша родина в Америці, Україні і Канаді.

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

Вічна Її пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що 1 лютого 2007 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

д-р ДАРІЯ ВИТВИЦЬКА

нар. 13 березня 1910 р. у Львові, Україна.

Невістка д-ра Стефана Витвицького, колишнього Президента УНР в екзилі.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 9 лютого 2007 р. о год.11 ранку в Hamiston Funeral Home в Кергонксоні, Н.Й.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбудеться в п'ятницю, 9 лютого 2007 р. о год. 12-ій дня в церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н.Й., а похорон відбудеться в суботу, 10 лютого 2007 р. о год. 10-ій ранку на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У смутку залишені:
донька – д-р МАРІЯ ВИТВИЦЬКА ДІНГАРТ
син – АНДРІЙ ВИТВИЦЬКИЙ з дружиною ТАНЕЮ
внуки – КСЕНЯ ОЛСЕН
– СТЕФАН ВИТВИЦЬКИЙ
правнуки – НІНА і НИКОЛА
та ближча і дальша родина в Україні, Америці і Канаді.

Вічна Її пам'ять!

**УКРАЇНСЬКИЙ
МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, Інк.**

із сумом повідомляє учителів, колишніх учнів і всіх музик в діяспорі і Україні, що 22 листопада 2006 р. в Мюнхені відійшла у вічність

СВ. П.

КАЛИНА ЧІЧКА-АНДРІЄНКО

піяністка, педагог, керівник УМІ відділу в Ню-Йорку від 1979 р. до 1981 р.

Останніх 25 років проживала в Мюнхені, Німеччина.

Достойній родині складаємо глибокі співчуття.

ПРЕЗИДІЯ УМІ

Ділимося болючою вісткою, що в суботу, 9 грудня 2006 р. несподівано відійшов у вічність на 65-му році життя наш улюблений і незабутній СИН, БРАТ І СТРИЙКО

СВ. П.

СВЯТОСЛАВ ОЖҐА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 15 грудня 2006 р. в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, а відтак на українському католицькому цвинтарі св. Миколая.

Прибиті важким горем:
мама – БРОНИСЛАВА
сестра – ОРЕСТА
брат – ЮРІЙ з дружиною МАРТОЮ і діти:
АДРІЯН з дружиною МАРҐАРЕТ і синами АЛЕКСАНДРОМ та ЕЙДИН
ТЕТЯНА ДУЛИН з чоловіком МАРКОМ і сином СТЕФАНОМ

Дякуємо родині та приятелям за вислови співчуття і щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять покійного Святослава.

Вічна Йому пам'ять!

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради і Політична Рада ОУНз

діляться сумною вісткою з членами й українською громадою, що у суботу, 3 лютого 2007 р., у Ню-Йорку, після довгої недуги відійшла у Божу вічність на 88 році багатотрудивого життя

СВ. П.

ЛЮБА ПРОКОП

з дому КОМАР

Нар. у священичій родині 1 листопада 1919 р. на Львівщині.

Студентка Львівського державного університету. За першої окупації більшовиками західної України, як член ОУН, була арештована і засуджена до розстрілу на т. зв. „Процесі 59", яка чудом врятувалась з Бердичівської тюрми. Зв'язкова і радистка УПА. Наприкінці 1944 р. з групою провідників членів УГВР подалась на Захід. Довголітня членкиня ОУН, а згодом ОУНз і Закордонного Представництва УГВР, а згодом Середовища УГВР. Авторка спогадів „Процес 59". Активна у громадсько-політичному житті української діяспори.

Похоронні обряди відбулись 5 і 6 лютого. Тлінні останки покійної Люби похоронено на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дочкам Христині і Лідії з родинами, онукам Лілі і Максимові, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що в п'ятницю, 19-го січня 2007 р. з ласки Всевишнього відійшла у вічність на 82-му році життя найдорожча ДРУЖИНА, МАМА та БАБА

СВ. П.

ОСИПА ҐЕЛЕТКАНИЧ

з дому ГОЛОД

народилася 23-го жовтня 1924 р. в Стрию.

Покийна Осипа була довголітньою активною членкою Українського Золотого Хреста та брала активну участь в житті оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па. Разом з мужем Андрієм в 1996 р. створили Родинний Стипендійний Фонд при Фундації О. Ольжича.

ПАНАХИДА відбулася 21-го січня, 2007 р. в похоронному заведенні Когута в Аллентавн, Па.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – 22-го січня з церкви Св. Івана Хрестителя в Нортгамптрон, ПА, а опісля тлінні останки були поховані на цвинтарі Св. Івана Хрестителя в Нортгамптон, Па.

Горем прибиті:
муж – АНДРІЙ
доньки – ХРИСТИНА СПАЙН з мужем ДАН
– ЛЕСЯ СТЕЦИНА з мужем ЮРКОМ та дітьми ПАВЛОМ і МАРКОМ
– МАРТА ҐЕЛЕТКАНИЧ
син – РОМАН з дружиною ГАЛЕЮ та дітьми АНДРІЄМ, ДАНИЛОМ і ЛАРИСОЮ
сестра – АНТОНІНА ВАРКО з родиною в Україні
братова – ІРЕНА ГОЛОД з родиною
ближча і дальша родина в Америці та Україні

Замість квітів родина просить складати пожертви на стипендійний фонд при Фундації ім. О. Ольжича, 1229 Spring Ave. Wynantskill, NY 12198.

З глибоким жалем ділимося сумної вісткою, що 25 січня 2007 р у Львові відійшла у вічність на 95 році життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ І ТЕТА

СВ. П.

ОЛЬГА ВОРОБКЕВИЧ

з дому МІЛЯНИЧ

нар. 5 лютого 1911 р. в селі Мочари біля Устриків Долішніх на Перемищині.

Педагог і пластунка, яка в 20-их роках вступила, як юначка, до 80-го Куреня УУПЮ ім. Уляни Медведівної, в Перемишлі при Дівочому Інституті.

ПОХОРОН відбувся у неділю, 28 січня 2007 р. у супроводі о. Володимира Біляєва пароха української католицької церкви Зіслання Святого Духа. Похована біля свого чоловіка Юліяна на Кривчицькому Цвинтарі міста Львова, Україна.

В сороковий день відходу у вічність, в понеділок, 5 березня 2007 р., будуть відправлені заупокійні Служби Божі в церкві Зіслання Святого Духа у Львові та в Монастирі св. Йосафата в Ґлен Ков, Н.Й, о год 7 ранку і в суботу, 3-го березня о год 7:45 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Про згадку і молитви просять:
сини – ВОЛОДИМИР з дружиною РОМАННОЮ
– АНДРІЙ з дружиною ТЕТЯНОЮ
внуки – НЕСТОР
– ЮРІЙ з дружиною ЮЛІЄЮ та сином ІВАНКОМ
– РОМАН з дружиною ГАЛЕЮ та дочками НАСТУНЕЮ і ДАРИНКОЮ
братанки – МИКОЛА МІЛЯНИЧ з дружиною ҐЕРМАНІЄЮ
– РОСТИСЛАВ МІЛЯНИЧ з дружиною ГАЛЕЮ і дочками МАЄЮ, ЛІСОЮ та АЛЕКСОЮ
братаниці – похресниця ЗОРЯННА КЛЮФАС із сином МИХАЙЛОМ з дружиною КРИСІ
– МОТРЯ МІЛЯНИЧ
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй Пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

СТЕФАН ВЕЛЬГАШ
Професійний продавець забезпечення УНС
STEPHAN J. WELHASCH
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
548 Snyder Ave., Berkeley Heights, NJ 07922
Toll Free:1-800-253-9862/3036, Fax: 973-292-0900
E-mail:swelhasch@unamember.com

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ
Професійний продавець забезпечення УНС
EUGENE OSCISLAWSKI
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane tel./ fax: (908) 782-5451
Flemington,N.J 08822
Email:eugenemaria@patmedia.net

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

Д-р ЛЕСЯ ЗБОРОВСЬКА ГОЛУБ
ЛІКАР ПСИХОЛОГ
для дітей, молоді, дорослих
ЛІКУВАННЯ СТРАХУ, ДЕПРЕСІЇ, ,
ПРОБЛЕМ СПІЛКУВАННЯ і ПОВЕДІНКИ

51 Upper Montclair Plaza, Suite 21
Upper Montclair, NJ 07043
Тел.: (973) 655-9472

Лікар володіє українською і англійською мовами

Н. Дж. ліцензія SIOO3562

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з 30-літнім досвідом!

973-574-8800

Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

ЮРІЙ Б. КОРДУБА
Адвокат
Emphasis on Real Estate, Wills, Trusts and Elder Law
Ward Witty Drive, P.O.Box 249, Montville, NJ 07045
Hours by Appointment! Tel. (973) 335-4555

Понад 30,000 читачів дивиться наші реклями.
РЕКЛЯМУЙТЕСЯ!

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ

ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!